

F2028

Confabula

A PTE ÁOK HALLGATÓI LAPJA
2003-2004. II. FÉLÉV 2.SZÁM

Itt a tavasz

CONFABULA

A Pécsi Tudományegyetem
orvostanhallgatóinak lapja

Főszerkesztő
Muzsek Zsófia
zso@irj.hu

Felelős szerkesztő
Prépost Eszter
pRp@maffia.hu

Olvasó szerkesztő
Nagy Csaba
Tinku Dóra

Tördelő szerkesztő
Szukits Sándor
zipacna@freemail.hu

Problemsolver
Hornyák Árpád

Munkatársaink

Lőcsei Zoltán
Markó Lajos
Solymos Andor
Váncsodi József
Varga Ágnes
Zubán Dániel Rafael

Megjelenés időpontja:
2004. április

Szerkesztőség címe
7624 Pécs, Szigeti út 12.
Diákiroda, Confabula
Tel.:(72)536-000/1541
fax:(72)536-111

E-mail elérhetőség
confabula@webmail.hu

Megjelenik 1300 példányban

Készült a Pécsi Tudományegyetem
Általános Orvosi Kar nyomdájában

Tisztelt Olvasó!

Itt a tavasz, mi is itt vagyunk egy új számmal. Pezsegni próbálunk mi is, mint mindenki. Nehéz ilyenkor bevezetőt írni. Virágok, napsütés, szerelem, meg minden, ami szokott történni, de közhelynek hangzik. Jó lesz végre embereket napozni látni kint a zöldben, talán egy Confabulával a kézben, hát ehhez próbáltunk hozzátenni ismét, remélem sikerült. Élvezzétek, amíg lehet!

-Zsó-

Tartalom:

EGYETEM

Ők is emberek: Dr Füzesi Zsuzsa	3.
Közérdekű	8.
VI. Éves gyakorlatok	9.
TDK hírek	10.
Fogász oldal	12.
Vöröskereszt oldal	13.
Bemutkozik a HÖK	18.
Hecho en Venezuela	26.

KULTÚRA

A medicina halhatatlan legendái:Fleming	6.
Az első beteg	17.
Fülhöz szóló ajánlatok	28.
Gastro oldal	30.
Múvi kritix: Az Utolsó Szamuráj	32.
Könyvajánló: Émile Ajar - Előttem az élet	36.
Üzenet a fiókból	37.

MIEGYMÁS

Az orvos	14.
Mérlegen a valóság - büfék	24.
Tudni illik, hogy mi illik	34.
Rejtvény - Fejtvény	38.

Ők is emberek

DR. FÜZESI ZSUZSA

Három éve indult cikksorozatunk célja, hogy bemutassuk az általatok ismert híres-hírhedt oktatókat, eddig többnyire ismeretlen szemszögből. Mostani számunkban Dr. Füzesi Zsuzsát faggattuk...

Mi motiválta, hogy az orvosi pályát válassza?

Pécsett a Leőwey Klára Gimnázium kémia-biológiai tagozatos osztályában végeztem, és a mi korosztályunkra jellemzően innen szinte természetes út vezetett az orvosi pálya felé. Más szakma nem merült fel, s mivel ez akkoriban magas presztízsűnek számított, nagyon sokan akartak idejönni. Az én osztályomból tizenhatan jelentkeztek és egy ember kivételével valamennyiünk közül orvos is lett. Tanáraink ennek először nem nagyon örültek, mert a „sikeres” felvételit előttünk max. 4-5 ember teljesítette a végzősök közül, a felvételi statisztika rontása pedig egyetlen jó nevű gimnáziumnak sem öröm. Így aztán – gondolom másokkal együtt – bennem is a dac munkált, a csak azért is megmutatom... Nem volt egy reális pályaképem, nem igazán tudtam, hogy miért is akarok orvos lenni, de kevés embernek volt/van pontosan erről 18 évesen fogalma. A végzőskor aztán pályát is módosítottam, elvégeztem a szociológia szakot is, amely akkor még szinte „devianciának” számított. Az orvosi identitásom azonban megmaradt, orvosnak (is) érzem magam amellet, hogy

nem gyógyítok betegeket. Úgy gondolom azonban, hogy a megbetegedések társadalmi okainak kutatása is ugyanolyan fontossággal bír, mint a napi gyógyítói tevékenység végzése.

Mesélne az egyetemi éveiről?

Erre mindenki úgy emlékszik – utólag –, hogy szépek voltak, miért lennék én a kivétel? Szépek, de kemények és mozgalmasak. Reform évfolyamra jártunk, ami kissé megnehezítette az életünket - bár tudom, hogy minden orvostanhallgató a saját tanulmányait érzi a legnehezebbnek -, hiszen hathetente vizsgáztunk, írásban és szóban, ami állandó készültséget jelentett a számunkra. Nekem emellett eléggé izgalmas volt az életem, mivel részt vettem a diákmozgalomban, TDK munkát végeztem az I.sz. Belgyógyászati Klinikán. Ötödéves koromban gyermekünk is született, így nem volt időm unatkozni. Ami persze nem baj, mert közben nagyon sokat tanultam az egyetemről, az emberekről, ha ez nem is az az akadémiai tudás volt, amit az egyetemen „osztályoznak“.

A vizsgaélmények hogyan hatottak önre?

Azt hiszem, hogy mindenkinek van jó és rossz vizsgaélménye. A jókra szívesen emlékszem vissza, de – talán furcsa módon – én azoknak a tanárainknak is sokat köszönhetek, akik esetleg nem álltak a helyzet magaslatán, nem szakmailag (annak megítélésére egy

hallgató kevésbé képes), inkább emberileg. Úgy gondolom, ha ma valami jót tudok tenni a hallgatóimmal az az, hogy előítéletmentesen, nyitottan közelítek hozzájuk, mindenkinek megadom az esélyt, hogy a maximálisat produkálja, és soha nem ítélek senki felett, akkor sem, ha nem éppen a szociológia a kedvenc tárgya. Ehhez a beállítódáshoz azok segítettek hozzá, akik nem voltak túlságosan jó pedagógusok, hiába tudták a szakmájukat jól vagy rosszul. De hát ezt mindenki átélhette az iskolai pályafutása során, az elemitől a felsőoktatásig. Meggyőződésem, hogy az egyetemen nemcsak magasszintű oktatásnak, hanem nevelésnek is kell(ene) folynia. A 18-24 éves korosztály még annyira nyitott, formálható, hogy kár lenne ezt kihagyni, lemondani róla. Ehhez a feladathoz pedig itt állunk mi, képesítés nélküli pedagógusok, alapvető pedagógiai, pszichológiai ismeretek nélkül. Kevés, ha csak a tananyagot „adjuk le”. Szokásszerűen emlegetjük kiváló oktatóként Romhányi professzor urat, pedig ki emlékszik már a pathológiára közölünk? Ő nemcsak pathológus volt, hanem pedagógus is, innen származnak a szép emlékek. Mellette természetesen nagyon sok olyan – majdnem névtelenségbe vesző – gyakorlatvezetőt is említhetnék, akik esetleg már nincsenek itt az egyetemen, de tanítottak, emberségből és tudásból is, nagyon sokat adtak. Számomra még nagyon nagy értéknek számított az, hogy egy olyan közösségben végezhettem TDK munkát, ahol elfogadtak bennünket partnerként a klinikus kollegák. Reálisabbá vált a tudománnyal kapcsolatos szemléletem, eloszlott annak misztikumja, világossá vált, hogy a sikeres kutatás feltétele elsősorban a nagyon következetesen végzett, kemény munka.

Hogyan lesz valakiből szociológus?

Véletlenül. Hatodéven az ember azon nyúglódik, hogy melyik klinikára vagy elméleti intézetbe kellene elmenni dolgozni, és biztos nemcsak én, hanem más is bizonytalan volt abban, hogy melyik szakma irányába kötelezze el magát. Életem e pillanataiban kérdezte meg tőlem valaki, hogy nem akarok-e szociológus lenni. Ez annyira izgalmasnak hangzott, és miután fogalmam sem volt arról mi is az a szociológia, naná, hogy igent mondtam. Volt még egy óriási vonzerő ebben a választásban. Az, hogy plusz két évet tanulhattam az ELTE-BTK Szociológia szakán. Ezt mérhetetlen nagy kihívásnak éreztem akkor, egy orvosegyetem elvégzése után. A képzés nappali szakon folyt, igazi elitképzés volt, kiváló oktatókkal, az akkori szociológia szakma „krémjével”. Az elsők között lehettem Magyarországon, akik képzett szociológiai oktatásban vettek részt, ezt követően vezették be kötelezően a szociológia tárgy oktatását az ország egyetemén, főiskoláin. Rendkívül nagy erőfeszitésembe

került az elején, hogy átálljak egy bölcsész típusú oktatásra, ahol az önálló munkának, gondolatoknak sokkal nagyobb teret adtak (sőt megkövetelték), mint ahogy azt az előző hat évben megszokhattam. Ez persze a kétféle szakma sajátosságaiából is következik.

A jelenből egy kérdés: Mennyire jelent problémát két évfolyam egyszeri oktatása?

Egy kicsit bonyolultabb a helyzet, de ez egy átmeneti időszak, és amennyire problémát jelent a szervezés, annál izgalmasabb is a napi tapasztalat. Lehet már látni a két évfolyam közötti különbséget abban a tekintetben, hogy a harmadévesek már egy kicsit fáradtabbak az egyetemről, nehezebb őket felrázni néha, míg a másodévesek még talán nyitottabbak, de ezek csak árnyalatnyi különbségek. Mind a két évfolyamom nagyon sok értékes, okos hallgatóval találkozom, akiket sok minden érdekel. Ahogyan haladnak előre a tanulmányaikban, talán egy kicsit több energiával kell meggyőzni őket arról, hogy miért is jó az, ha a társadalomról, a társadalomban élő különböző csoportokról, rétegekről és az egészségügy működéséről egy kicsit többet tudnak, hiszen ezek mind befolyással vannak az ő gyógyító tevékenységükre. Nagyon szeretek oktatni, de mivel a magatartástudományok nem tartoznak az orvosi tantárgyak „fő áramába”, nekünk a hallgatót minden egyes alkalommal meg kell győzni arról, hogy miért fontos ez a számára. Ez „karbantart” bennünket, itt nem lehet lazálni, lehetőség szerint a legtöbbet kell nyújtani a hallgatóknak.

Tudna említeni olyan személyt, aki az ön példaképe volt?

Annál sokkal önállóbb, autonómabb személyiség vagyok, hogy egy példaképet meg tudnék nevezni. Nincs szükségem rá, hogy valakihez hasonlítsak, akár belső tulajdonságaimat, akár a külsőt tekintve. Keresem a saját utamat, s hiszek abban, hogy a személyiségünk egész életünk során fejleszthető. Tűzsek ki egy olyan mércét, amit vagy el sem érhetek, mert mások a körülményeim, az életfeltételeim, más a személyiségeim, a vágyaim, a céljaim, a motivációim, vagy ha elértem utána unatkozni fogok? Izgalmasabb a saját útkeresés.

Mesélne a családjáról?

Egy teljesen „hagyományos” és tényleg csodálatos családban élek. Férj, két gyerek, az unokák betervezve... (legalábbis nálam). Férjem a Szülészeti Klinikán docens, és a gyerekeink már felnőttek. Judit lányunk Budapesten jogász, András fiam negyedéves joghallgató. Számomra ők a legfantasztikusabbak, de ehhez egy cikk keretei túl szűkek lennének, hogy beszéljek róluk, és egyébként is

a személyiségi jogaikra hivatkozva tiltanak meg ezt. A jogászokkal sem könnyű ám... Mindketten már külön és a kedvesükkel élnek világukat, de a család ettől még nem szűnt meg családként funkcionálni, csak bővültünk két szeretetreméltó „gyerekkel“. Természetesen büszke vagyok a teljesítményükre, de leginkább attól lágyulok el, amikor bennünket, a szüleiket is meghívják a bulijaikra és partnerként, barátként fogadnak el. Nehéz dolog szülőnek, jó szülőnek lenni... de persze itt is lehet emlékezni arra, mit is utáltunk a legjobban gyerekként, kamaszként.

Kedvenc könyvet, író, esetleg elfoglaltságot tudna említeni?

Nekem az olvasás a nagy szerelmem, de sajnos, mint minden más orvostanhallgató, én is tapasztaltam, hogy az ember az egyetemi éve alatt kevesebbet olvasott. A szociológia szakon aztán mindezt többszörösen pótolhattam, és rengeteget olvastam a szakirodalmon kívül is. Azt nem mondanám, hogy vannak kedvenc íróim, a jó irodalmat szeretem, s ebbe a versek is belatartoznak. Milyen jó néha egy-egy verssorral „kilépni“ a rohanásból, megnyugtatni magunkat. Szóval jöhet bármi Csehovtól, Bulgakovon keresztül a mai magyar kortárs irodalomig, amely Szabó Magdától, Nádasig, és az új tollú, hangú fiatal tehetségekig terjed. Most olvastam nemrég például Gerlóczy Márton Igazoltsági Hiányzás című könyvét. Ne hagyják ki! „Az igazi férfi persze a regényeket maga írja“ – mondja Krúdy, tehát az életet élni is kell, a világot látni is kell. A másik nagy hobby az utazás. Ezzel a mániával a férjem fertőzött meg. Amikor még jóval kevesebb jövedelemből éltünk, akkor is bejártuk Európát, igaz campingben, a szokásos megpakolt csomagtartóval, de azóta is megyünk és

hátizsákos turistaként voltunk már Afrika, Ázsia bizonyos területein is. Ezek a családi szóhasználatban csak „túlélő-túráknak“ nevezett utazások igazi kikapcsolódást jelentenek.

Ön szerint milyen a jó orvos?

Szerintem elég közhelyszerűen tudok én is csak ebben a kérdésben fogalmazni. A jó orvos elsősorban jó ember, szakmailag felkészült, és ha nem is hal meg nap, mint nap a beteggel, mindenképpen figyelembe veszi, hogy a betegének pszichés és társadalmi dimenziói éppoly fontosak, mint a betegsége. Ez nemcsak morális parancs, önérdék is, hiszen ennek figyelembe vétele nélkül, ő sem lehet eredményes gyógyító tevékenysége során. A jó orvosnak tehát jó értelmiségi is kell(ene) lennie. Én úgy látom, hogy a végzett orvosok egy része csak diplomás, szakmájának kiváló művelője, de azt is mondhatnám, hogy csak egy jó iparos szintjén. Értelmiségivé akkor válik valaki, ha képes felismerni azon csoportoknak az érdekeit, amelyek valamilyen szempontból, például az egészségben maradás szempontjából hátrányos helyzetben vannak, ám akiknek ehhez nincs elég tudásuk és érdekérvényesítő képességük, hogy hallassák a hangjukat. Röviden fogalmazva: ha az alávetettek, a társadalomban valamilyen szempontból hátrányban lévők oldalán áll. Az orvos ne csak magáért és a saját szakmai csoportjáért küzdjön (tegye ezt is!), de ne felejtse el, hogy az ő feladata a gyógyítás, mely nemcsak kémiai (gyógyszeres), orvostechnikai (műtéti) feladat. Az orvos – helyzetéből adódóan – az emberi nyomorúság minden formájával találkozhat, és nem mehet el ezek mellett némán!

-linkzo-

A fickó a fárasztó munkanap után ballag haza a meléből. Már messziről látja, hogy a házuk kertjében a kutya nyüszít, üres a kajás tálja. A kerti szerszámok hanyagul szanaszét vannak dobálva. A bejárati ajtót tárva-nyitva találja.

- Ūristen! Mi történetetett!?! - villan át az agyán, amikor belép a házba.

Odabent még jobban megdöbben a kép, ami fogadja: A gyerekek körbe-körbe rohangálnak, még mindig pizsamában. Az egyik nyakig lekváros. A másik fején egy virágcserep, földdel együtt. A legkisebb a lépcső alján ül és üvölt, mert bekakilt. Mindenütt szétdobált játékok, tárgyak, egy összetört váza cserepei. Mocsok, szemét, ahová csak néz. Egyre idegesebb, ahogy megy fel a lépcsőn a szobájukba, mert el sem tudja képzelni, hová tűnt a felesége. A lépcső is tele van dobálva játékokkal, koszos ruhákkal, ételmaradékokkal...

Valami nagy baj lehet...!

Alig meri kinyitni a szoba ajtaját - miféle sokk fogja még érni odabent!? Végül erőt vesz magán... A szobában az asszonyka békésen üldögél a karosszékben, martinit iszogot és szerelmes regényt olvas. A talpmasszőre kijött házhoz, éppen most fejezte be a munkát nála. Kellemes zene szól a rádióból, szóval a nőci láthatóan remekül érzi magát. A fickó ennek láttán ellilul a dühtől. Habzó szájjal üvölti:

- MI FOLYIK ITT !?

A csaj ártatlan arccal:

- De Édesem! Emlékszel, hányszor kérdezted tőlem, ugyan mit csinállok én itthon egész álló nap, ami annyira fontos?

- Hát, ma nem csináltam.

A Medicina halhatatlan legendái

FLEMING

„A kutató tudja, mi a csalódás, tudja, hogy hány hónapon keresztül dolgozott rossz irányban, és ismeri a kudarcokat. De a kudarcok hasznosak is, mert ha helyesen elemzi őket az ember, sikerre vezethetnek.”

/Sir Alexander Fleming/

Sir Alexander Fleming skót származású angol orvos, bakteriológus, immunológus, a penicillin felfedezője 1881. augusztus 6-án született egy távoli skóciai faluban. A nyolc testvér között ő volt a hetedik.

Amikor apjuk meghalt, legidősebb bátyja vette át a családi gazdaság vezetését. Másik bátyja, Tom orvosnak tanult és Londonban nyitott rendelőt. Hamarosan négy Fleming fiú és egy leánytestvérük élt Londonban. Alec – ahogy becézték – 14

évesen, Robert bátyjával költözött az angol fővárosba és iratkozott be a Polytechnicumba. Robert később szemész lett. Az iskola befejezése után egy hajózási vállalatnál dolgozott, bár nem nagyon szerette. Amikor 1900-ban háború tört ki az Egyesült Királyság és az afrikai gyarmatok között, Alec két testvérével egy skót ezredhez csatlakozott. Ez inkább olyan volt számukra, mint egy edzőtábor, csiszolhatták céllövő, úszó és vízipóló tehetségüket, de bevetésen egyszer sem voltak. 1914-ben szereltek le.

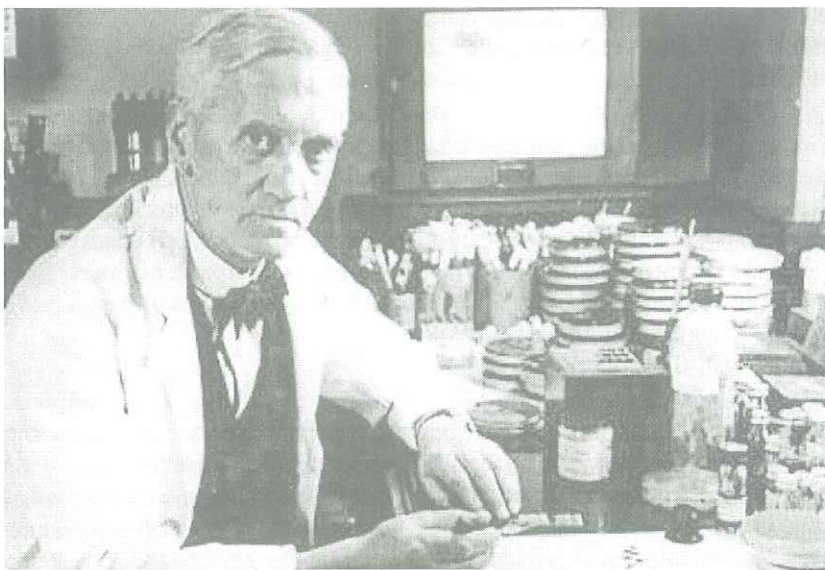
Apai nagybátyjuk halála után 250 fontot örököltek fejenként. Tom orvosi praxisa virágzott, ezért bátorította öccsét, hogy örökségét orvosi tanulmányaira fordítsa.

1906-ban szerzett orvosi diplomát a londoni Saint Mary's Medical School-ban kiváló eredménnyel. Végzés előtt egy évvel a sebészi pálya irányába kötelezte el magát. Váltása a bakteriológia irányába elég meglepő volt. A sebészi karrier érdekében el kellett volna hagynia a St. Mary's-t. Mivel többen felfigyeltek tehetségére, szerették volna, ha az egyetemen marad. Sikerült meggyőzniük, és Fleming egész további munkásságát végig ott töltötte.

1909-ben a német orvos-kémikus Paul Ehrlich kifejlesztette a syphilis kemoterápiáját. Több száz

végyszert próbált ki, de csak a 606. bizonyult hatásosnak. Ez volt a salvarsan.

Fleming azok közé az orvosok közé tartozott, akik ezt a klinikai gyakorlatban is alkalmazták. 1914-18 között katonarvosként dolgozott. 1915-ben feleségül vette

Sarah Marion McElroy-t. Egy fiuk született, aki jelenleg háziorvos. Az I. világháború kitérősekor az orvosok zöme Franciaországba utazott, hogy felállítsanak egy hadikórházat. Itt olyan heves lefolyású fertőzések tomboltak, melyek rengeteg katona halálát okozták a kialakuló septicaemia miatt. Fleming ebben az időben Almroth Wright mellett dolgozott, akinek nevéhez számos vaccina kifejlesztése fűződik. Fleming már akkor sejtette, hogy a salvarsanhoz hasonlóan lennie kell olyan szernek, ami a gránát és egyéb súlyos háborús sérülések okozta fertőzések leküzdésében hatásos. Mindketten azon az állásponton voltak, hogy a szervezet immunrendszerének fő védelmi vonalát a leukocyták

alkotják, és a legtöbb antisepticus szer előbb pusztítná el ezeket, mint a baktériumokat.

1921-ben Fleming megfázott, és azt vette észre, hogy az orrviládékából kitenyészített Staphylococcus törzs növekedését a később hozzáadott váladék gátolja. Hamar rájött, hogy ezért a jelenségért egy kémiai anyag felelős, mely a könnyben és az egészséges orrviladékban is jelen van. Ekkor fedezte fel a lysosym nevű, antibacteriális hatású enzimfehérjét. Nagy szerencséje volt, hogy a Staphylococcus törzs, mellyel dolgozott, éppen érzékeny volt a lysosymre.

Az a tény, hogy sikerült olyan kémiai anyagot találni, mely a baktériumokat pusztítja, szinte előkészítette az utat a penicillin felfedezése felé.

Fleming szeretett játszani, nemcsak a mindennapokban, de a laboratóriumban is. Egyik kedvtelése volt, hogy pigmentet termelő baktériumokat szélesztett táptalajon, és a kacsával különböző alakzatokat rajzolt, melyek csak a telepek kifejlődésével váltak láthatóvá. Nem volt kimondottan rendszerető ember. Az edények, baktériumtenyészetek sokszor hetekig heverték laboratóriumában, éppen ezért előfordulhatott néhány érdekesség, melyek közül az egyik a penicillin felfedezéséhez vezetett 1928-ban. Munkasztalán hagyott egy táptalajt, azután szabadságra ment. Mikor visszatért, látta, hogy a baktériumtelepek mellett penészgomba telepek is megjelentek.

Már majdnem kidobta a Petri-csészét, amikor közelebről szemügyre vette, és azt vette észre, hogy a penészgomba telepek körül holdudvarszerűen egy tiszta, baktériummentes terület található. Már akkor gyanította, hogy a gomba termelhet valamilyen anyagot, ami a környezetében megöli a baktériumokat.

A sprórák minden valószínűség szerint az egy emelettel lejjebb található mycológiai laboratóriumból sodródhattak fel a légmozgás segítségével.

Ezután Fleming a penészből készített egy durva kivonatot, melyet összehozott a baktériumokkal. Antibacterialis hatásának bizonyult. Kollégái

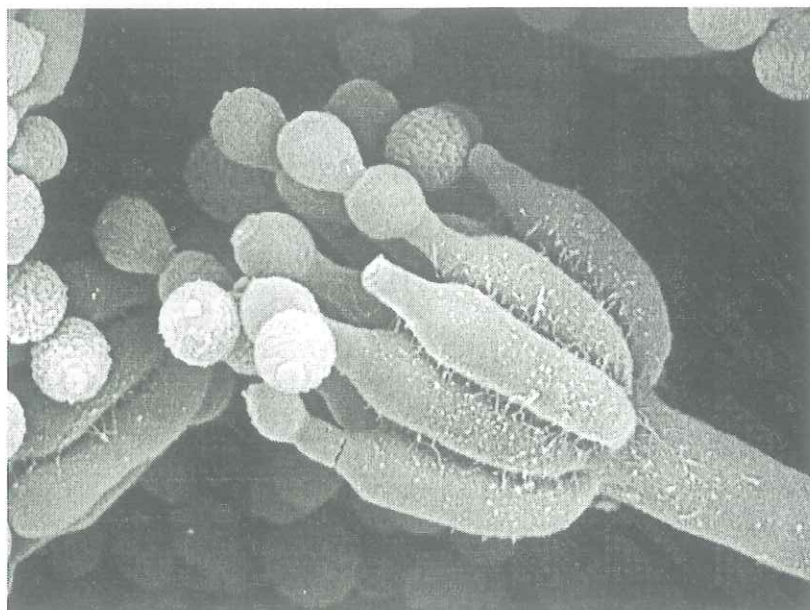
segítségével kiderítette, hogy a spóra a Penicillium notatum penészgomba fajtól származott. Az általa termelt, és belőle kivonható anyagnak ezért a penicillin nevet adta. A British Journal of Experimental Pathology szaklapban 1929-ben számolt be felfedezéséről, és a penicillin lehetséges klinikai felhasználásáról. 1928-ban nevezték ki professzorrá.

Fleming felfedezése nyomán, 1940-41 között az ausztrál Howard W. Florey és a német Ernst Boris Chain kémikusok által vezetett munkacsoport kémiaiilag tiszta formában izolálta a penicillint, és munkájuk eredményeként megszületett az első antibiotikum, mely rengeteg életet mentett meg. A II. világháborúban, a normandiai partraszállás idején már olyan mennyiségben rendelkezésre állt, hogy minden katonát el tudtak vele látni, akinek szüksége volt rá.

1944-ben Fleminget lovaggá ütötték. Egy évvel később, 1945-ben Fleming, Florey és Chain orvosi Nobel-díjat kapott. Fleming már 1946-ban felhívta a figyelmet arra, hogy a penicillin indokolatlan, és nem megfelelő

dózisban való alkalmazásakor penicillin rezisztens törzsek fejlődhetnek ki.

Amikor arról kérdezték, hogy miként találta fel a penicillint, így felelt: „A penicillint senki sem találhatta fel, mert végtelen idők előtt a természet és egy bizonyos penész már előállította...” Tőle származ-

nak az alábbi gondolatok is: „az orvostudomány sokkal több, mint amit az ember a könyvekből megtanulhat...” és „döntő gondolatok születhetnek a szabad idő óráiban.”

1948-ban vonult nyugállományba. 1949-ben elveszítette feleségét. 1951-54 között az Edinburgh University rektora volt. 1953-ban újra megnősült, a görög Dr. Amalia Koutsouri-Voureka-val kötött házasságot, aki a St. Mary-ben kolléganője volt. Közel harminc európai és amerikai egyetem avatta díszdoktorává. 1955. március 11-én szívrohamban elhunyt. Hősnek kijáró tisztelettel, a Saint Paul's Cathedral-ban helyezték örök nyugalomra.

-Solymos Andor-

Közérdekű

PÁLYÁZATI KIÍRÁS

KARI SZAKMAI CSEREGYAKORLAT

Pályázhatnak:

PTE ÁOK ÁOSZ III. – VI. éves hallgatói

Megpályázható országok:

Martin (Szlovákia) 1 hónap, 2 fő
Izhevsk (Oroszország) 1 hónap, 4 fő
Kolozsvár (Románia) 1 hónap, 4 fő

A pályázat tartalmazza:

- Motivációs levél
- Szakmai önéletrajz (lehetőleg amerikai típusú)
- Az utolsó 4 félév index másolata
- Nyelvtudás igazolás
- Tudományos tevékenység és TDK munka igazolása

Az elbírálás alapját a tudományos tevékenység, a tanulmányi átlag, a nyelvtudás valamint az egyéb szakmai és közösségi tevékenység képezi.

A pályázat beadásának helye:

PTE ÁOK Diákiroda (Szigeti út 12.)

Beadási határidő:

Folyamatos

HALLGATÓI ERASMUS ÖSZTÖNDÍJAK

(2004/2005-ES ÉV)

MEGMARADT HELYEK

Pályázhatnak:

Graduális V. éves hallgatók!

- 2 hallgató 3 hónapra Görögországba
Thessaloniki (Aristotele University of Thessaloniki)
- 8 hallgató 3 hónapra Németországba
Tübingen (Eberhard Karls Universität)

Pályázathoz leadandó:

- Pályázati űrlap (beszerezhető a Diákirodán ill. a Pályázati Irodán – elméleti tömb I. emelet, Elnöki Hivatal mellett)
- Nyelvtudást igazoló dokumentum másolata
- Index másolata (utolsó 3 félév)
- Szakmai önéletrajz (lehetőleg amerikai típusú)
- Oktatói ajánlás
- Motivációs levél

Pályázati feltételek és az elbírálás alapjai:

Kimagasló szakmai/tanulmányi eredmények.
Idegen nyelv ismerete megfelelő szinten (a fogadóország anyanyelvének ismerete az elbírálásnál előnyt jelent).

Hallgatóknál ezek mellett figyelembe vesszük:
Kutatómunka, közösségi munka

**A PÁLYÁZAT LEADÁSI IDEJE:
2004. ÁPRILIS 30. PÉNTEK**

**HELYE: DIÁKIRODA (ELMÉLETI
TÖMB II. EMELET, TEL: 6111)**

VJ. Éves gyakorlatok

Mint tudjátok a többi egyetem orvosi karával együtt olyan koncepció kerül jelenleg kidolgozásra, mely szerint a VI éves gyakorlati időszakot a május elejéig be kellene fejezni, hogy a 2004/2005 tanéven május utolsó hetére meghirdetett közös záróvizsgáig be tudjuk fejezni az utolsó évet.

A 2004/2005 tanévre vonatkozó záróvizsga időpontja országosan közös, így azon már változtatni nem lehet.

Amennyiben karunk hallgatói is szeretnének ezen időpontban záróvizsgát tenni a mostani VI. éves gyakorlati tematikát át kell szervezni.

Jelenleg a szeptember elején kezdődő VI. év következő év augusztus közepén zárul.

Így reformok nélkül nem „férnének” bele május végig, és novemberben, a soron következő (javító) záróvizsgán kellene megmérgettni magunkat.

Én személy

szerint ezt nem javasolnám, mert így minden álláslehetőségről és a rezidensi rendszerbe történő felvételről lemaradnánk.

A jelenlegi 44 hét gyakorlat +6 hét vizsga

időtartamot kellene ésszerű módon lerövidíteni.

Az elfogadott kreditrendszerű tanterv szerint 40 hét gyakorlatot kell letölteni, melyekért hetente egy kredit jár és a diplomamunkával (20) együtt megszerezhető az a 60 kredit, ami VI. éven ajánlott.

Első körben ésszerű tehát ezt ezen mértékig lecsökkenteni. Összeszámolva így is kevésnek bizonyul ez a csökkentés, további lefaragásokra van szükség. Ezt azáltal lehet véghezvinni, hogy a VI. év augusztus elején (jelenleg még nem hivatalos verzió szerint -kari tanács döntéséig- 2004. aug. 9-én kezdődne a leendő 6 éveseknek a gyakorlat).

Ekkor még mindig kevésnek bizonyul a csökkentés, így is csak június közepén lenne vége.

Az utolsó lehetőség, hogy a gyakorlatok utolsó hetében van a vizsga, így gyakorlatilag az utolsó hét

lenne a vizsga és felkészülési idő is egyben.

Első látásra ez kissé drasztikusnak tűnik, de ez lenne az optimális, mert így május elején véget érne a VI. évnek, és még maradna néhány hét, ami alatt fel lehet készülni a záróvizsgára.

Szóbeli megegyezések alapján a „vizsgahét” előtt még kapnánk néhány nap felkészülési időt.

A hirtelen megváltozott helyzetre való tekintettel országosan is az az elképzelés, hogy jövő évben augusztusban is adnának meg záróvizsgára időpontot.

Ez nem jelenti azt, ha nem sikerül májusban valakinek a vizsga, akkor augusztusban is el lehet menni javítani. Javító záróvizsgára csak novemberben lenne lehetőség, függetlenül attól, hogy májusban vagy augusztusban teszi le valaki a záróvizsgát.

Abban az esetben, ha valaki májusban leteszi a

záróvizsgát, június végén megkapná a diplomáját és lenne ideje a rezidensi felvételre ill. „felkészülés a nagybetűs életre”. Így az V. év végén csökkentett nyári szünet

gyakorlatilag áthelyeződne VI. év utánra. Tárgyalások folynak arról, hogy az V. év II. félévében a tavaszi szünetet megszüntetnénk (mint a fogászképzésben) és így előbbre kerülne az V. év vége, ezáltal lenne egy hónap nyári szünet, ahol mindenki felkészülhetne (lelkiekben is) a szigorló évre.

A fent látott táblázat szerint alakulna a VI. év felosztása (a részletes, hetekre történő lebontás jelenleg folyik).

Bízva abban, hogy a hátrányok mellett mindenki belátja a változások szükségességét és előnyeit, kívánok minden leendő VI évesnek sikeres utolsó évet.

További felmerülő kérdésekre szívesen válaszolok telefonon (30/ 294-70-90) ill. személyesen.

Nagy Gábor
HÖK Okt. Titkár

Tantárgyak	Kredités hetek száma	Óraszám	Kredit
Belgyógyászat	10	300	10
Gyermekgyógyászat	6	180	6
Sebészet	6	180	6
Szülészet és Nőgyógyászat	6	180	6
Neurológia	4	120	4
Pszichiátria	4	120	4
Családorvosi gyakorlat	2	60	2
Oxyológia	2	60	2

Összesen 40 hét

EREDMÉNYHIRDETÉS

2004. március 31-én, szerdán került megrendezésre a TDK konferencia ünnepélyes díjkiosztója. A 3 napos rendezvény az EFeN (korábban Medikus Napok) programjaival párhuzamosan zajlott.

Összesen 108 hallgató tartott előadást, amely – az elmúlt éveket figyelembe véve – jelentős részvételt tükröz. Az érdeklődő hallgatók – a mostoha körülmények ellenére – szép számban voltak jelen, és tették fel kérdéseiket.

A záróünnepséget a TDK új elnöke, Dr. Decsi Tamás tanár úr nyitotta meg, a díjakat Dr. Sümegi Balázs dékán úr adta át. A dékáni vezetés két kiemelt, úgynevezett dékáni különdíjat ajánlott fel a legszínvonalasabb előadások megtartóinak. A bíráló bizottság Szalontay Luca III. éves (PTE-ÁOK, Humán Anatómiai és Fejlődéstani Intézet, Témavezetők: Dr. Lengvári István, Dr. Reglődi Dóra), és Markó Lajos V. éves (PTE-ÁOK, II. sz. Belgyógyászati Klinika és Nephrológiai Centrum, Témavezetők: Dr. Wittmann István, Dr. Kőszegi Tamás, Dr. Matus Zoltán, Dr. Kocsis Béla) orvostanhallgatókat tartotta a díjra érdemesnek.

A következő eredmények születtek:

Az I. szekció (Sejtbiológia, biokémia, molekuláris biológia) díjazottjai:

I. díj: Balogh András (II. évf.), Kurucz Grácia Katalin (III. évf.)

II. díj: Kiss Balázs (IV. évf.), Szabó Mariann (III. évf.),

Stark Borbála (ÁOK Gyógyszerész Szak: IV. évf.), Halász Melinda (III. évf.), Eörsi Dániel (VI. évf.)

III. díj: Minik Orsolya, Gabrieli Piroska, Rácz Boglárka (TTK Biológus Szak: V. évf.), Talabér Gergely (III. évf.), Lábadi Árpád (V. évf.), Hartmann Ágnes (IV. évf.), Vígh Éva (IV. évf.)

A II. szekció (Élettan, kórélettan, farmakológia) díjazottjai:

I. díj: László Kristóf (V. évf.)

II. díj: Kiss Péter (V. évf.), Börzsei Rita (ÁOK Gyógyszerész Szak: III. évf.)

III. díj: Anjali Dureja (IV. évf.), Zelkó András (IV. évf.), Táló Szilvia (IV. évf.)

A III. szekcióban (Morphológia, pathomorphológia):

I. díj: Szalontay Luca (III. évf.)

II. díj: Szalai Milán (III. évf.), Laczy Boglárka

(VI. évf.)

III. díj: Bognár Zsuzsanna (V. évf.), Dömötör András (V. évf.), Földi Eszter (VI. évf.), Farkas Bálint (V. évf.)

A IV. szekció (Konzervatív klinikai orvostudomány) legjobbjai:

I. díj: Markó Lajos (V. évf.), Vida Lívია (VI. évf.), Bokor Szilvia (VI. évf.), Mohás Márton (IV. évf.)

II. díj: Gaál Veronika (VI. évf.), Molnár Helga (VI. évf.), Füredi Réka (V. évf.), Rideg Orsolya (TTK Biológus Szak: V. évf.), Mézes Katalin (VI. évf.)

III. díj: Fehér István (V. évf.), Takács Szandra (V. évf.), Szele Eszter (VI. évf.), Szabó Péter (VI. évf.), Babicsák Botond (ÁOK Fogorvos Szak: V. évf.), Turai Réka (VI.

évf.), Jakobik Viktória (TTK Biológus Szak: IV. évf.), Szabó Éva (VI. évf.), Révész Erzsébet (VI. évf.)

Az **V. szekcióban** (*Operatív klinikai orvostudomány*):

I. díj: Takács Ildikó (V. évf.), Somogyvári Krisztina (VI. évf.), Mándl Adél (V. évf.)

II. díj: Tóth Eszter (VI. évf.), Perjés Ábel (IV. évf.)

III. díj: Nagy Viktor (IV. évf.), Légner András (VI. évf.), Nyuschál Balázs (V. évf.), Járay Ákos (V. évf.), Ferencz Sándor (V. évf.)

A **VI. szekció** (*Epidemiológia, preventív medicina*):

I. díj: Ruzsa Beáta (VI. évf.)

II. díj: Müller Brigitta (VI. évf.), Görcs Rita (V. évf.)

III. díj: Bors Péter (IV. évf.), Horváth Lilla Viola (VI. évf.), Juhász Vera (VI. évf.)

Ezen felül a rendezvény szponzorai közül néhányan különdíjakat ajánlottak fel, egyes, speciális területen kutatómunkát végző hallgatók legjobbjainak.

Nukleáris Medicina Társaság: Fehér Máté (VI. évf.)

Családorvos Kutatók Országos Szövetsége (CsaKOSZ): Molnár Helga (VI. évf.)

Magyar Immunológiai Társaság: Papp Olivér (V. évf.)

Magyar Nephrológus Társaság: Mohás Márton (IV. évf.)

Magyar Diabetes Társaság: Balogh Bibiána Diána (V. évf.)

Magyar Szemorvos Társaság: Gaál Veronika (VI. évf.)

Kaposvári Diagnosztikai Központ: Rideg Orsolya (TTK Biológus Szak: V. évf.), Strasz András (VI. évf.)

A szlovákiai Martinból négy hallgató volt a konferencia vendége, közülük ketten előadást is tartottak. Ezúton is szeretnék gratulálni a díjazottaknak, és a konferencia minden résztvevőjének.

Aki nem kapott díjat, ne keseredjen el, mert ez egy szoros verseny volt, amiben mindig vannak elsők, valamint az, hogy ki a legjobb, talán nem is dönthető el. Ezért mindenkit arra szeretnék biztatni, hogy továbbra is ugyanilyen lelkesedéssel, kitartással folytassa TDK

munkáját, hiszen sokak számára jövőre szintén nyílik lehetőség a kari, esetleg az Országos TDK Konferencián.

Ahogy dékán úr is elmondta, senkinek sincs oka szégyenkeznie, mert egy ilyen megmérettetésen a részvétel a fontos.

Meggyőződésem, hogy mind az előadók, mind az érdeklődő hallgatók számára nagyon hasznos időtöltést nyújtott e rendezvény, hiszen ekkor új szárnyakra kap a lelkesedés. Akik még nem adtak elő, talán felébred bennük a bizonyítási vágy, hogy legközelebb ők is büszkén kiálljanak a közönség elé, és a kérdések záporára felelve felvillanthassák jó előadói képességükön túl, szakterületükön való tájékozottságukat, olvasottságukat. Elleshetünk egymástól egy-két előadói fogást, új ötleteket kaphatunk az ábrák, videók elkészítéséhez.

Szeretném az alsóbb évfolyamok hallgatóit is

bátorítani, hiszen az I. szekcióban a konferencia egyik legfiatalabb, II. évfolyamos hallgatója, **Balogh András I. díjat** nyert. Ebből is látszik, hogy érdemes áldozatokkal, lemondásokkal járó, sokszor éjszakákba nyúló munkát végezni. A türelem, szorgalom és kitartás biztosan meghozza gyümölcsét.

Tehát minden kedves hallgatót arra szeretnék ösztönözni, hogy kezdje meg mielőbb diákkörös munkáját, vagy ha már dolgozik valamelyik intézetben vagy klinikán, továbbra is tartson ki töretlen lelkesedéssel, hogy jövőre Szegeden, országos

szinten is öregbíthessük karunk hírnevét. A tavalyi, Debrecenben tartott OTDK konferencia felejthetetlen élményt volt. Meg vagyok győződve arról is, hogy ez jövő évben, Szegeden sem lesz másképp. Tavaly, szekciónként a legjobb négy előadást tartó hallgatót érte az a megtiszteltetés, hogy az ország másik három orvostudományi karának hallgatóival is megmérkőzzön. Jövőre is közelítőleg 24 továbbjutóra lehet számítani, de a pontos keretszámot Szegedi kollégáink szabják majd meg. Elhihetitek, hogy érdemes lesz küzdeni. Addig is hajrá, hadd szóljon!

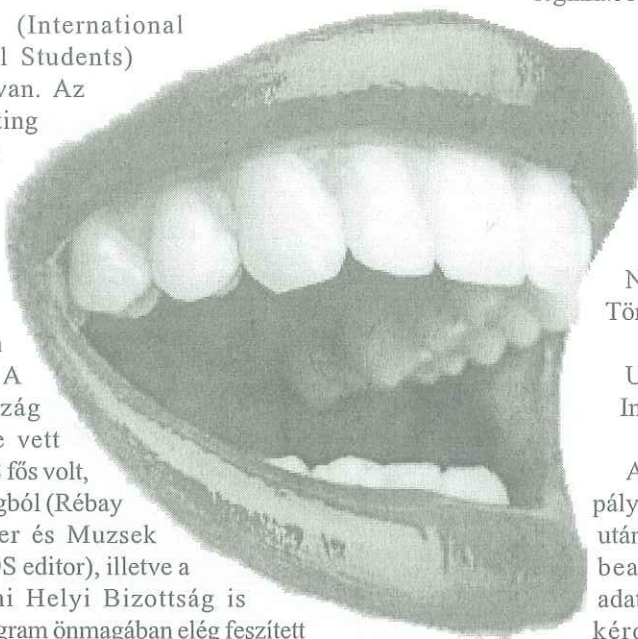
Fogász

Oldal

A MAGYAR FOGORVOSTANHALLGATÓK EGYESÜLETÉNEK OLDALA

MYM2004, Ljubljana

Az IADS-nek (International Assosiation of Dental Students) évente két találkozója van. Az egyik, a Mid-Year-Meeting (MYM) tavasszal, a másik pedig, a Kongresszus a nyár végén. Ezúton szeretnék Nektek beszámolni a 2004. márciusában, Ljubljana-ban megrendezett MYM-ről. A rendezvényen 15 ország mintegy 35 képviselője vett részt, a magyar delegáció 8 fős volt, 3 fő az Országos Bizottságból (Rébay Domonkos, Juhász Péter és Muzsek Zsófia), Antal Márk (IADS editor), illetve a Szegedi és a Debreceni Helyi Bizottság is képviseltette magát. A program önmagában elég feszített tempójú volt, ugyanakkor meglehetősen érdekes és hasznos. Órákon át üléseztünk, a napirendi pontok több oldalon voltak felsorolva: az előző évi kongresszus, a jövő évi kongresszus és a MYM programja, az egyesület kapcsolata más szervezetekkel (UNESCO, EDSA, FDI...).

Ezen felül a NEO Meeting, melynek témája természetesen a cseregyakorlat volt. Ezen felül lehetőségünk volt megismerni a gyönyörű szlovén fővárost, szerencsére az idő is nekünk kedvezett.

De rátérnék gyorsan a cseregyakorlatos lehetőségekre, mert gondolom mindenkit ez érdekel leginkább. :)

Bilaterális helyek:

Csehország	3
Egyiptom	5
Horvátország	2
Lengyelország	2
Málta	2
Németország	3
Törökország	5

Unilaterális helyek:
India

A cseregyakorlatos pályázatokat a tavaszi szünet utáni héten (húsvét után) kell beadnotok. Pályázati adatlappal és minden egyéb kérdéssel kapcsolatban szívesen válaszolok. Kérdéseiteket az mfhe-phb@primposta.hu címre küldhetitek.

Muzsek Zsófia
NEO Hungary

- Hogy öli meg a nyúl a kardfogú tigrist?

- ???

Nyúl: - Tigris leetted magad!

Piroska megy az úton, és egyszercsak elé ugrik a farkas.

- Mít csinálsz itt Piroska?

- Farkas, ha nem hagysz békén elevenen megnyúzlak, és kiraklak a nagymama ágya elé lábtörlőnek.

Ezzel bosszúsán továbbál. Mire a farkas:

- Jé, hogy megváltozott ez a mese.

Az őzikét megtámadja a farkas az erdőben. Az őzike ijedten szólal meg:

Fontos üzenetet küldött mindenkinek az oroszán. Ha érdekel olvasd el a jobb patámon.

Amikor a farkas odahajol, hogy elolvassa, az őzike kegyetlenül fejen rúgja. Mikor a farkas magához tér az ájulásból így szól:

- Hiába, mire eszembe jutott, hogy nem is tudok olvasni, már késő volt!

Vöröskereszt Oldal

KATASZTRÓFA A HELYSZÍNEI

Az eső csak esett, és esett, és mi úgy éreztük, el vagyunk átkozva. Miért történik az, hogy ha mindent olyan jól elterveztünk, akkor természet anyánk olyan szépen keresztülhúzza számításainkat?!

Végül aztán mégis kegyelmet kaptunk. Valahogy. Azon fél- egy óra alatt elfelejtett esni.

Emlékszel? Az a bizonyos egy óra amikor egy kerekeitől megfosztott roncsautóban ötven feküdtek.

„Ma g a t e h e t e t l e n ü l , sebesülten.” Aztán jött szirénázva a mentőautó, kedves mentős bácsikkal, és jött szirénázva a nagy(alig fért be), piros tűzoltóautó, tűzoltó bácsikkal, akik konzervnyitókka- l teret engedtek a „mentés” szabad folyásának. Volt tűz is, nagy lánggal, sötét füsttel. Emlékszel? Ha mégsem, talán hallottál róla, hogy volt valami az EFeN keretében (még ízlelgetjük az új nevét a Medikus Napoknak). Ami miatt az egyetem aprajana- gya nem tudta, csak a kedvenc parkolója egyik felét használni. Kész

KATASZTRÓFA.

Na jó, nem, csupán katasztrófa bemutató, mert a plakát, az újságcikk, fényújság már kevés. Beláttuk: legalább egy autót fel kell gyűjtanunk ahhoz, hogy észre vedd: a tanuláson túl is van élet.

Tehát mi is ez? Baleseti szimuláció és sebimitáció.

Akár hiszed, akár nem, ez nem arról szól, hogy leöntöd magad paradicsomlével és ordítasz, jajveszékelsz: Hogy ugyan már segítsen valaki! Persze az alapja ilyesmi, az egész kicsit korábban kezdődik... Történetesen ott, hogy beszerzel mindent, ami egy sérülés elkészítéséhez szükséges: liszt, cukor, ételszínezék, só, ecet stb. Minden ehető! Nem tévedtél el, ez nem a Gastro- oldal. A hozzávalók ehetőségének feltétele ahhoz szükséges,

hogy betarthassuk azt az alapelvet, miszerint a játék közben senkinek semmi baja ne essen; a baleset – gondolok itt akár vágásra, szúrásra, mérgezésre – tényleg csak és kizárólag játék legyen. Egy-két mozdulat(!) a konyhában és máris kész a művér, műszőr, műbőr, műköröm stb., amelyek segítségével és gyakorlattal valószínűségi közeli sérüléseket tudsz imitálni.

Most felneveltél? Talán jogos, hisz a hitelességről

csak annyit, hogyha alaposan és közelről megnézed a sebeket, természetesen rájössz: nem valódiak! DE: az adott helyzetben elhiszed, hogy igazi vér folyik, és mindez megrázó élmény lehet. Végigfut a hátadon a hideg, majd örülsz, hogy mindez csak játék, és nem kell segíteni. Örülsz, hogy nem kell segíteni??!!

Talán most már dereng, hogy minek ez a felhajtás, minek játszani?

Mi értelme annak, hogy eljártsszak olyan dolgokat, amiket úgyis tudok? Elméletben!

Azért, mert adott ember, adott helyzetben nem mindig úgy viselkedik, ahogy az abban a bizonyos nagy könyvben írva vagyon. Nem

tudja, hogy nem kell üvöltözni, mert attól még senki nem lett jobban. Az a szerencsétlen mégis ordítani és „kapalózni” fog. Esetleg azt sem hagyja, hogy hozzá éj. Neked mindezek ellenére segítened KELL. Most persze azt hiszed, hogy a legrosszabb eshetőséggel riogatlak. Én is tudom, van olyan elesett, aki teljesen nyugodt és hagyja, hogy segítsenek rajta. Mégis ez utóbbira számítva, és az előbbi tapasztalva lehet, elbizonytalanodsz?

A játék pedig arra jó, hogy megannyi, tankönyvtől eltérő, életszerű helyzetekkel találkozz. Komolyan vedd a játékot, játssz együtt az imitátorokkal.

Az

Orvos

(2. rész)

Az utóbbi hetekben kicsit több időm volt gondolkodni, összeszedni gondolataimat. Ezért úgy döntöttem, folytatom a Confabulában tavaly júniusban megjelent írásomat. Ezúttal szintén néhány személyes élményemet, egyes kérdésekhez való hozzáállásomat szeretném megosztani Veletek...

A BETEG

A beteg ember környezetére utalt, kiszolgáltatott lény, aki segítségre szorul. Az orvos feladata, hogy ezt a segítséget megadja, vagy legalábbis megpróbálja minden tőle telhetőt megadni számára. Minden embert megillet a méltósághoz, a kiegyensúlyozott élethez való jog, bőrszínre, vallásra, korra, nemre, szexualitásra való tekintet nélkül. Ezekből megfosztani valakit a legnagyobb bűn. Tehát azt mondhatjuk, hogy a jó orvos az emberek és a családok egyik fő védelmezője. Kevés, annál szomorúbb helyzetet tudok elképzelni, mint amikor egy édesanya siratja elvesztett leányát, fiát, mert „szülőnek nem való gyermekét temetni”. De általában véve megsemmisítő érzés, amikor azt látjuk, hogy egy addig teljes család megcsönkítetté válik. Az egészben talán az a legszebb, hogy az orvosnak lehetősége van – sajnos nem minden esetben – ettől megóvni embertársait. Gondoljunk csak egy súlyos balesetre vagy egy akut helyzetre, ahol az orvos szakmai tudásán és lélekjelenlétén múlhat az, hogy pl. a beteg műtő előtt várakozó, aggodalmaktól, izgalmaktól

meggyötört szerettei miként térnek haza. Hiszen az, aki nem ébred fel a műtőasztalon, többé már nem érez fájdalmat, és – én ebben hiszek – egy boldogabb létben, Isten országában folytatódik mindaz, ami itt, földi porhüvelyében elkezdődött. Ellenben itt maradnak szerettei, akiknek fájdalma hatalmas, ott és akkor csillapíthatatlan. Ilyenkor semmit sem jelentenek a statisztikák, a veszteség 100 %-os, mert a hátramaradott család ekkor az egész világot veszíti el. Nemcsak az életmentő heroikus küzdelem, hanem az életminőség javítása is az orvos feladata lehet, mely legalább olyan fontos, mint az előbbi.

Egy nagyon nagy ember mondta egyszer, és hagyta az utána következő generációkra, így ránk is, azt a

hatalmas igazságot, hogy „a betegnek mindig igaza van”. Vajon mit akart ezzel mondani? Számomra ez azt jelenti, hogy bármit mond is a beteg, azt mindig komolyan kell venni. Lehetséges, hogy olyan összefüggéseket, jelenségeket figyel meg betegségével, vagy egy gyógyszer szedésével kapcsolatosan, melyre esetleg nem ismerünk tudományos magyarázatot. Ilyenkor sokszor hajlamosak vagyunk legyinteni, elbagatellizálni észlelését, véleményét. Egyet soha sem szabad elfelejteni, nevezetesen azt, hogy nem az orvos, hanem mindig a beteg az, aki a betegség minden percét megéli. Ezért engedjék meg neki, hogy

elmondhassa észrevételeit. Éppen ezért a jó orvos mindig tudja, hogy betegeitől tanulhat a legtöbbet. Ezek sokszor olyan dolgok, melyekről nem írnak a tankönyvek.

Bármilyen társadalmi rétegből származzon is a páciens, legyen bármilyen színű a bőre, meg kell találni vele a megfelelő hangot. Egyszer tanúja voltam annak,

amikor egy orvostól kérdezett valamit a beteg sérülése kapcsán, és a fiatal doktor rendkívül fölényesen válaszolt a nála jóval idősebb asszonynak. Tudni szeretne volna, hogy mi az az elszíneződés a kezén, a seb körül. Az orvos flegmán azt felelte: „Haematoma”. Pedig sejteni lehetett, hogy ezt a szót valószínűleg akkor hallotta életében először. Vissza is kérdezett, hogy „és az micsoda?”. Választ erre már nem kapott. A harmadik kérdést szerintem már csak magának tette fel: „Mit képzelsz ez a felfújott hólyag magáról?”. És valóban. Meddig tartott volna azt mondani, hogy „ez egy bevérzés, ami hamarosan fel fog szívódni”. De talán a leghelyesebb, amikor az orvos kicsit tanít is azzal, hogy elmondja a szakkifejezést orvosi és hétköznapi nyelven egyaránt: „Ez egy bevérzés, amit mi úgy szoktunk mondani, hogy haematoma”. Ezzel egyrészt megnyugtatjuk és új információt is közlünk vele. Teljesen biztos, hogy ezután ezt már tudni fogja. A betegek általában nagyon fogékonyak olyan ismeretek elsajátítására, amelyek a saját betegségükhöz, vagy valamely hasonló élményükhöz köthetőek. Néha szinte az összes odavonatkozó szakkifejezést használva beszélnek állapotukról. A másik nagyon fontos szempont az, hogy ha olyan dolgot mondunk a feje felett, amit nem ért meg, biztosan megjijed. Az orvosnak pedig nem az a feladata, hogy riogassa őt, hanem éppen ellenkezőleg. Hiszen ahhoz is joga van, hogy pontosan tudja, mi történt, mi történik és mi fog történni vele. Manapság az a módi, hogy mindent alá kell írni, mindenbe bele kell egyeznie a páciensnek. Ezt sokan nem tarják jónak, feleslegesnek vélik. Ennek igazából csak jogi vonzata van. Az orvos másik, egyik legfőbb feladata, hogy a beteget abba az irányba befolyásolja, – jó értelemben – manipulálja, ami számára a leghasznosabb, ami az ő gyógyulását a leginkább elősegíti. Úgy is alá fog mindent írni, ha tudja, hogy mit és miért ír alá.

Sokan azt vallják, hogy ha kilépünk a klinika vagy kórház kapuján, le kell tenni a problémákat, terheket, mielőtt hazamennénk. Vagyis szét kell választani a családi életet a munkától. Ezzel nem értek egyet. A beteg ugyanis nem egy munkadarab, akit hétvégére félbenhagyhatok, aztán majd hétfőn folytathatok. A beteg hétvégén is beteg marad, egészen addig, amíg meg nem gyógyul, vagy állapota nem javul. De addig ugyanúgy tele van félelmekkel, bizonytalansággal, ugyanúgy környezetére utalt. Kezelőorvosán és az ápolószemélyzetén kívül mástól nem várhat adekvát segítséget. Ezért a jó orvos magával cipeli betegei gondjait, ha teheti, hétvégén is bemegy a kórházba, vagy felhívja az osztályt, hogy követni tudja állapotukat. Nem is lehet elválasztani a hivatást és a családot. Aki azt mondja, hogy el tudja, az nem mond igazat. Az orvos minden pillanatban orvos kell hogy legyen, szabadságon, hétvégén, még az ünnepek alatt is. Ismerek egy doktort, aki még

karácsonykor is szakított arra időt, hogy kis betegét, akit néhány nappal azelőtt operált, meglátogassa. Ez a gesztus legalább akkorát lendített a gyógyulás kerekén, mint maga a műtét. Ugyanez a doktor tette meg azt egy szerencsétlen betegével, akinek még hozzátartozói sem voltak, hogy reggelit vitt neki, – túl azon, amit a kórházban kapott – hogy mielőbb felépülhessen. Azért ez elég megindító. Ha minden orvos ilyen lenne, sokkal boldogabbak lennének az emberek. Ő ember tudott maradni, biztosan nem gondolta azt december 24-én, miután kilépett munkahelyéről, hogy „most innentől kezdve engem nem érdekel, senki ne zavarjon, a családommal leszek, majd 27-én jövök.”

Egy nagy belgyógyász előadásán hallottam egy hasonlatot, ami nagyon tetszett: a jó orvos kicsit olyan, mint Columbo hadnagy, aki addig míg meg nem oldja az ügyet, rendíthetetlen kitartással minden apró részletet összegyűjt, mindig van egy kérdése, és addig töri a fejét, amíg rá nem jön a megoldásra. Magának érzi betege problémáját.

Egy pillanatra lépünk át a másik oldalra, amikor én vagyok a beteg. Vajon mikor érzem jobban magam, mikor vagyok nyugodtabb? Ha tudom, hogy a doktor nem feledkezett meg rólam, még akkor sem, ha pillanatnyilag nincs a munkahelyén, ha hétvégén is érdeklődik állapotom felől, esetleg meg is látogat, vagy akkor, ha csupán naponta 2x1 percig látom, amikor bejön a kórterembe vizitálni? A válasz, azt hiszem egyértelmű. Ha érzem, hogy törődnek velem, az én gyógyulásba vetett hitem is erősödni fog, ami már fél siker. A józanész határai között erősíteni kell betegünk hitét, ugyanis sok olyan eset történt már, amikor egy halálos kórból állított valakit talpra a hite.

A jó orvos imádkozik betegeiért, velük együtt szenved, és ha elveszít valakit, kicsit ő is meghal vele. Egy kicsit meghal minden elvesztett beteggel. Valahogy így lehet – és most hadd idézzek egy hozzám nagyon közel álló embertől, akit mesteremnek és barátomnak érzek – „szenvedve boldognak lenni”.

A BETEGSÉG

Aki még nem volt igazán súlyos beteg, aki még nem állt a másik oldalon, nem tudhatja, milyen érzésekkel jár mindez. Tavaly márciusban, szinte a születésnapomon derült ki, hogy egy, az orvostudomány jelenlegi állása szerint gyógyíthatatlan, ámde igen jól kezelhető betegségem van. Hónapokig tartott, mire egyáltalán felfogtam, hogy mi is történt. Lázadtam, legszívesebben torkom szakadtából üvöltöttem volna. Csak egy kérdést tudtam feltenni az égre tekintve: „Miért?”. Mára megbarátkoztam vele, ez is hozzám tartozik, a részemmé vált. Így kell tovább élnem. A medicina néhány év múlva

meg fogja tudni oldani ezt a problémát, de addig is együtt kell élnünk, a betegségem és én.

Egy nagyon kedves pap mondta nekem, mikor tőle is megkérdeztem, „Miért?”; annyit mondott, hogy „fogd fel úgy ezt a betegséget, hogy ez egy ajándék”. Akkor nem tudtam, hogy sírjak-e vagy nevessek. Beletelt kis időbe, míg rájöttem, mekkora igazságot mondott. Valahogy úgy vagyok vele, mint a Keresztapa III-ban Don Corleone, akit kedvenc színészem, Al Pacino alakít. Miután egy diabeteses rosszullett miatt kórházba került, betegágyán fekve annyit mondott: „...az ember egyre bölcsőbb lesz itt. Mire meghalok, már mindent fogok tudni.” Igaz, hogy ebben volt némi ironia, én mégis komolyan veszem, hiszen van benne igazság, mert tényleg bölcsőbb lettem. Fiatalabb koromban mindent és mindenkit meg akartam változtatni, semmit sem tudtam elfogadni olyannak amilyen, ha az nem egyezett az elképzeléseimmel. Ma már tudom, nem az az erő, mindent megváltoztatni, hanem ha fel tudjuk ismerni, mi az, ami erősebb nálunk, amibe bele kell törődnünk. Még ennél is fontosabb, hogy már tudom, mit érezhet az, akivel egy súlyos diagnózist közölnek. Tudom, milyen szembesülni a l e s ú j t ó , megváltoztathatatlan valósággal, milyen szembenézni a f é l e l e m m e l , kétségbeeséssel.

Ezt majd orvosként is fogom tudni hasznosítani. Itt ismét előjön az a gondolat, hogy tanulni lehet a betegről, mert az orvos lehet, hogy szinte már mindent elolvasott a szakmája tárgykörébe tartozó betegségekről, ha nem élte át ezeket, tudása mégis csekély marad.

Ma már egészen másként közelítem meg egy másik ember betegségét, mint korábban. Tudom, mi esik jól neki, mire kell ügyelni, hogy véletlenül se bántsuk meg.

Amikor kiderült a betegségem, és kórházban kellett fekdülnöm, csak kevesektől kaptam annyi bátorítást, vigaszt, mint a főorvostól. Látni lehetett az arcán, hogy együtt érez velem, hogy sajnál azért, amiért ilyen fiatalon ebbe az állapotba kerültem. Főorvos létére leült az ágyam szélére, és hosszan elbeszélgetett velem. Elmondta, hogy ő tényleg hisz abban, hogy az orvostudomány gyors

fejlődésével van remény a végleges gyógyulásra. Csak annyira sajnált, amennyire kellett, végül arról győzött meg, hogy én nem is hinném, milyen hamar megszokom majd ezt, és gyakorlatilag úgy élhetek majd, mint bárki más. Arról is biztosított, nem gondolja, hogy ez a pályaválasztásomat bármiben is befolyásolhatná. Azóta még valaki megerősített ebben, ami még ennél is nagyobb örömet okozott számomra, hiszen az ő döntése jelentősen befolyásolja majd sorsom további alakulását. Az ilyen élményeket soha nem felejtí el az ember, amíg csak él. Azt sem gondoltam volna korábban, hogy képes leszek annak örülni, hogy csak ez a bajom, és nem valami komolyabb. Megtanultam örülni az apró örömöknek, a természet szépségeinek. Örülök az életnek, annak, hogy a családban mindenki más egészséges; hogy itt a gyönyörű tavasz, lehet menni kirándulni, horgászni, ami a kedvenc időtöltésem, hogy barátok vesznek körül, akik

nem hagytak cserben, akik szeretnek, és akiket én is szerethetek.

Ha ilyen sok igazságra döbentí rá az embert, ennyit tanulhat tőle, akkor a betegség tényleg lehet ajándék.

Egy 23 éves fiú végzetes betegség miatt feküdt k ó r h á z b a n . Fájdalmai olyan erősek voltak, hogy az orvosok már nem tudták hova emelni a morfium dózisát. 3 év súlyos betegség és 70 napos

haldoklás után fejezte be földi életét. A halála előtti napokban, mikor átmenetileg jobban lett, annyit mondott s í r t l e n a p l ó j á b a : “Soha nem hittem volna, hogy ennyire szeret az Isten.”

Nem vagyunk élet és halál urai, nagyon sok esetben tehetetlenek vagyunk. Ám, ha betegünk gyógyíthatatlan, akkor is segíthetünk. Segíthetünk elfogadni az elfogadhatatlant, segíthetünk abban, hogy emberhez méltóan tudjon elmenni. Az orvosi hivatásnak talán ez a legnehezebb része, elkísérni valakit a sírig. Nagyon nagy igazság, hogy úgy kell bánnunk a beteggel, mintha ő a mi édesanyánk, édesapánk, nagyszülőnk, gyermekünk, testvérünk, barátunk volna.

Az első beteg

Néha találsz egy szürke hétköznapot, amikor emberek mennek el melletted az utcán, senki ismerős nem jön szembe, egyszerűen csak egyedül kell lenned. Nem tehetsz mást, szinte fojtogat a szótlanság. Akkor veszed észre, hogy mindenki mennyire magának való, mennyire egyedül van, egy-kettő mennyire különc, és mennyire más. Másabb, mint te. Ő is ember, de valahogy más. Csak sétálsz az úton, szétnézel, és akkor döbbsz rá, hogy őt sem, őt sem, de a többieket sem ismered. Csak suhannak el melletted az árnyak, mindegy, hogy arcuk van-e vagy sem, mindegy, hogy beszélnek-e vagy sem. Igazából számít-e az, ha semmivel nem tesz gazdagabbá? Bizony vak és süket is vagy egyszerre. Valami hiány-zik, ami megnyugtat, valami, ami segít aznap, de csak aznap, abban, hogy annak a végtelen sok hangulatnak és érzésnek hangot adj végre. Kivételesen: nem szavakba öntve. Mert néma is vagy. Mert tudod, hogy bármennyit beszélsz, nem sikerül, amire törekszel: egyedül az köt össze másokkal, hogy te is ember vagy. Még abban sem vagy biztos, hogy ugyanazt mások is megérik, amit te. Megkockáztatom: biztos vagy benne, hogy nem. Sőt, néha azt kívánod: bárcsak sikerülne nekik...

Én csak aznap vettem észre, a fojtogató őszi köd burkában, valahol félúton, hogy bizony van ilyen nap. A macskakövek nedvesek voltak, és valami fura csillogásuk volt. Sehol egy hang, sírás, vagy nevetés. Mindent elnyelt a vastag köd. A fákra csavarodott, mint egy szürke kígyó,

fojtogatta őket, erre azok tehetetlenül hullatták könnyeiket, a sok sárgásbarna levelet. Ilyenkor a legjobb otthon ülni, és egy forró tea mellett zenét hallgatni. Bizony, bármilyen tág lehet odakinn a világ, ha a köd mindent elfed, semmit sem látunk belőle.

Délután 4 óra lehetett, amikor beértem a klinikára. Útközben senkivel sem találkoztam. Mintha mindenki része lett volna ennek a ködnek. Távolabb egy kémény füstölt. Talán ott gyártják a ködöt is? Elnézgettem egy ideig a náthás fákat, aztán benyitottam: odabent élet várt.

Senki sem kérte, hogy ide jöjje. Egyszerűen csak

kíváncsi

voltam, mi van egy beteggel, akinek egy hosszú műtétjét két napja végignézttem. Tudod, ezt neked is ki kellene próbálnod egyszer, ha alsóbbéves vagy. Én is az voltam akkor. És éppen senki nem volt mellettem, aki csak azért kellene, hogy egyedül ne legyek. Nem várnék tőle semmiben segítséget. Se oktató, se csoporttárs, senki más a közelben. Ez még kíváncsibbá tett. De valahogy nehéz volt hordani azt a bizonyos titokzatos fehér köpenyt, amit mindig azért veszek fel, hogy ne állítsanak meg minden harmadik lépésem után, hogy „Maga kit keres?”. Nem éreztem semmilyen más tartalmat mögötte. Akkor nem.

Betegemnek épp semmi teendője nem volt. Amikor kis idő után megismert, nagyon kedves lett. Mondtam, hogy csak azért jöttem, hogy megkérdezzem, hogy van. Rögtön helyet kínált, mintha otthonában látogattam volna meg. Valóban: Ez volt az ő kis birodalma. Nem panaszkodott,

de nem is tűnt szomorúnak, sőt, inkább vidámnak.

Az egyetemről kérdezgetett engem, és arról, hogy érzem magam itt. De nem csak úgy rutinszerűen, hanem részletesen. Pedig tudta, hogy egy egyszerű hallgató vagyok csak. Bizony, most életem meg újra azt, hogy Valaki vagy Valami tudja: Senki, semmivel sem kevesebb a másiknál.

Valahogy sorstársak vagyunk, mert érzésekről kérdezzük egymást. És rájöttem akkor, hogy vannak vakok a világon, akik mindezt talán hallották és tudják, de már nem látják, nem mutatják, sőt titkolják. Akiket valamilyen más köd emésztett föl. Ők ezen az egy napon szegényebbek maradtak valamivel.

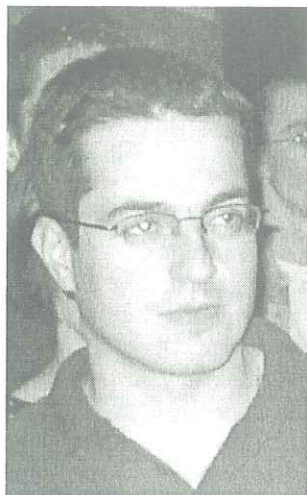
Tudjátok, azóta mindig azt keresem, amivel kicsit gazdagabb lehetek, mint a legtöbb ember. Ugyan emiatt talán okosabb ügysem leszek sokkal, de nem kizárt, hogy ez a dolgom. És mi van, ha mindenkinek ez a dolga közülünk?

Bemutatkozik a HÖK

Ezt a cikksorozatot azért indítottuk, hogy mindenkinek lehetősége legyen megismerni a Hallgatói Önkormányzat tagjait, felépítését, működését és munkáját. Ebben a számban a HÖK Vezetőségét ismerhetitek meg.

-Zsó-

KÖVES BÉLA, ELNÖK

-Hogy kerültél erre a posztra, mivel foglalkoztál előtte?

1999-ben, első évfolyamos koromban léptem be az Octopus színházba (valaha volt egy orvos kari egyetemi színpad - ifjabbak kedvéért), és kb. másfél évig játszottam ott, a felbomlásáig. Az első év végi Gólyatáborban instruktorkodtam, majd másodévesen vezető

instruktor lettem. Ezután két évig voltam a HÖK alelnöke a 2001/02-es és a 2002/03-as tanévben. Ötödévesen vettem át az elnöki tiszteletet, melyet jelenleg is betöltök.

-Mit is takar ez a poszt, mi a feladatod, mivel foglalkozol?

A HÖK működése két nagy csoportra bontható, úgymint érdekvédelem és szolgáltatás. Az érdekvédelem folyamatos tárgyalásokat, sokszor napi szintű egyeztetéseket jelent hallgatókkal, oktatókkal, más karokkal, egyetemekkel és sokszor a PTE „gépezetével”.

A szolgáltatás pedig egy, a hallgatói igényeknek megfelelő szolgáltatási rendszer kialakítását és működtetését jelenti, mint például a Diákiroda, Confabula, Oktatási Centrum, és természetesen programok szervezését az év során, mint Gólyatábor, bálók, E.R. Filmklub, EfeN, stb.

Az elnök feladata a teendők végrehajtása, koordinálása, ellenőrzése és szükség esetén a felelős döntések meghozatala.

Természetesen ehhez nélkülözhetetlen egy jó csapat, ahol mindenki érti a dolgát, és teljes erőbedobással végzi a feladatát. Én szerencsés vagyok, mert olyan embereket tudhatok magam mellett, akikben megbízom, és akiknek lelkesedése és hallgatótársaikért végzett munkája példamutató lehet bárki számára.

-Jövőbeli terveid?

Az egyetem és a kar nehéz anyagi helyzete miatt a mi lehetőségeink is beszűkültek, de terveink között szerepel néhány beruházás, mint az OC fejlesztése, az alagsori büfé felújítása, kollégiumi beruházások, stb. Folyamatos feladatunk pedig, hogy az oktatással kapcsolatos aktuális kérdésekben (kredit, hatodév stb.) helyesen képviseljük a hallgatók álláspontját, és meg tudjuk védeni a hallgatói igényeket.

VASTAG LÁSZLÓ, ALELNÖK

-Hogy kerültél erre a posztra, mivel foglalkoztál előtte?

- 2000-ben csatlakoztam a Confabulához olvasó-szerkesztőként, rendszergazdaként, majd 2001-ben és 2002-ben a Hallgatói Önkormányzat Tájékoztatási és Szervezési titkári posztját töltöttem be (mellette felvételi előkészítő táborokat szerveztem), 2003-tól alelnöke vagyok.

Két alaklommal voltam instruktor, több ízben képviseltem karunkat nyílt napokon, felsőoktatási szakkiallításokon.

-Mit is takar ez a poszt, mi a feladatod, mivel foglalkozol?

-Tágabb értelemben – ahogy minden vezetőségi tagnak – feladataim közé tartozik a hallgatói érdekképviselés, jogérvényesítés, szolgáltatások működtetése, felügyelete. Szűkebb értelemben alelnökként az elnöki feladatok ellátásának segítésében, de alapvetően a Hallgatói Önkormányzat pénzügyeinek intézésében nyilvánul meg tevékenységem. Rendezvények, beruházások esetén a szerződések megkötésétől a számlák elfogadtatásáig minden feladatot igyekszem felügyelni a gördülékenyebb ügyintézés és a határidőig való teljesítés érdekében. A gólyatábor, pályázati rendszer felélénkítése.

-Jövőbeli terveid?

-Röviden: nagyobb érdeklődésre számot tartó és több rendezvény, magasabb színvonalú hallgatói szolgáltatások, sikeresebb érdekképviselés, a hallgatói kezdeményezések nagyobb mértékű támogatása, pályázati rendszer felélénkítése.

VÁRNAI RÉKA, KÜLÜGYI ÉS PÁLYÁZATI TITKÁR

Hogy kerültél erre a posztra, mivel foglalkoztál előtte?

A HuMSIRC-ben tevékenykedtem, mint LEO incoming a 2001/2002-es és 2002/2003-as tanévben. 2003-ban az Erasmus Program Bíráló Bizottság tagja voltam. Emellett írtam az UNIV PÉCS-be, részt vettem az AIDS prevenciók előadások ill. a 2002-es Városi vetélkedő

megszervezésében is. Majd 2003. őszén pályáztam meg a jelenlegi posztomat, mivel az elődöm, Fischer Patrik már végzett orvos, nem tudta a továbbvinni ezt a feladatot.

Mit is takar ez a poszt, mi a feladatod, mivel foglalkozol?

Feladatom lehetőséget biztosítani a Kar hallgatóinak

külföldi gyakorlatokon való részvételle. Együttműködök az Egyetem Külügyi Bizottságával, figyelemmel követem a külföldi gyakorlaton történő részvételt biztosító programokat, kapcsolatot tartok ezek képviselőivel. Kapcsolatot tartok fenn továbbá más hazai és külföldi egyetem hallgatói szervezeteivel is, valamint a helyi és országos hallgatói szervezetekkel. Figyelem a felsőoktatási és egyéb pályázatokat, melyek lehetőséget teremthetnek a HÖK kulturális, sport, technikai fejlődésére.

Mik a jövőbeli terveid?

Jól működő kapcsolataink fenntartása mellett egyes cserekapcsolataink átszervezése szorulnak a cserék hosszú távú fenntartásának érdekében. Mivel ez EU által finanszírozott multilaterális programok mind nagyobb teret nyernek, az eddig kizárólag két intézmény jóindulatára, kölcsönös együttműködésére alapozott kiutazási lehetőségek egyre nagyobb veszélybe kerülnek, ezért szükségessé vált ezen kapcsolatok megerősítése. Munkámat a HuMSIRC egyesületével szorosan együttműködve szeretném végezni.

PRÉPOST ESZTER, TÁJÉKOZTATÁSI ÉS SZERVEZÉSI TITKÁR

-Hogy kerültél erre a posztra, mivel foglalkoztál előtte?

2000-ben lettem a Confabula tördelő szerkesztője Starssz András és Haszonits Bálint szárnyai alatt, majd 2001-ben megpályáztam a főszerkesztői posztot és el is nyertem. A Confabula szerkesztésén kívül belekóstolhattam az instruktorkodásba (3

évre), rendezvényszervezésbe is. Több alkalommal képviseltem karunkat az Educatio oktatási szakkonferencián. Így 2003 őszén evidensnek tűnt, hogy két év főszerkesztőség után egyenes út vezet a Tájékoztatói és szervezési titkári poszt megpályázásához.

-Mit is takar ez a poszt, mi a feladatod, mivel foglalkozol?

Ez a poszt -mint a nevéből is kiténik- több feladatkört foglal magába. A tájékoztatás egyik szerves része a HÖK lapja, a Confabula, melynek felelős szerkesztői posztját a mindenkori tájékoztatási és szervezési titkár tölti be. Ezen kívül a legkülönbözőbb információk eljuttatása a HÖK Választmányához és a Hallgatókhoz. A szervezési rész a rendezvények koordinálását, szervezését foglalja magába, mely feladatot természetesen a Vezetőség több tagjával végzem. A teendőim közé tartoznak még az Oktatási Centrummal kapcsolatosan felmerülő kisebb-nagyobb kérdések is.

-Jövőbeli terveid?

Röviden felsorolva:

- Az információ minél hamarabbi eljuttatása a hallgatókhoz egy ÁOK-ás levelezőlista létesítésével.
- A hallgatói rendezvények népszerűsítése, hogy minél szélesebb kört tudjunk megmozgatni.
- A Confabula szerkesztői létszámának növelése.
- Az Oktatási Centrum és a Confabula szerkesztőség gépparkjának fejlesztése.

Ha bármilyen kérdés felmerült Bennetek szívesen várom azokat a preposteszter@yahoo.com e-mail címen.

NAGY GÁBOR, OKTATÁSI TITKÁR

Hogy kerültél erre a posztra, mivel foglalkoztál előtte?

2003 márciustól egy évig voltam a Szent Mór Kollégium K o l l é g i u m i Bizottságának elnöke. Már tavaly április óta követtem nyomon Meggyesi Róbert mellett a HÖK oktatási ügyeit és próbáltam saját meglátásaimmal, tapasztalataimmal segíteni a munkáját, és közben teljesen

átvettem az ő lendületét, hozzáállását. Mivel Robi végzős volt, így pályáztam az októberi HÖK tisztségviselői választásokon és nyertem.

Mit is takar ez a poszt, mi a feladatod, mivel foglalkozol?

Az Oktatás minden szintjén tevékenyen részt veszek, beleértve a Tanulmányi, Kredit és Kreditátviteli, Oktatásfejlesztési és Feedback Bizottságot is. Bár ez első körben soknak tűnik, de csak így lehet a legátfogóbb megoldásokat megtalálni.

Mint ahogy a HÖK feladatai közé tartozik a hallgatók érdekképviselése, én is próbálom a lehetőséghez mérten a hallgatói kérésekre, igényekre támaszkodva meghozni döntéseimet. Igyekszem az egyéni hallgatói kérelmekre is nagy hangsúlyt fektetni, mert a kis dolgok gyakran világítanak meg nagyobb problémakört.

Az idej kreditrendszer bevezetésével sok probléma adódik, és ebben kell kompromisszumra jutni mind a hallgatókkal mind az oktatókkal.

Mik a jövőbeli terveid?

A Hallgatói Feedback az első félévben már elindult a klinikai tantárgyak körében, most év végén az 5 évre vonatkozó feedback koordinálása ismét nagy feladat, és remélem a jövőben mindinkább fontossá válik a hallgatóknak ezen kérdőívek kitöltése, ahol véleményüket leírhatják.

A hosszabb távú célok közé tartozik a májusi EU csatlakozást követően megnövekvő hallgatói mozgásszabadság lehetőségeinek megteremtése, beleértve a kreditek közös elfogadását. Így elérhető közelségbe hozni, hogy a hallgatók szemesztereket hallgathassanak más külföldi egyetemeken és ezek itt nálunk elfogadásra kerüljenek.

SARNYAI ÁKOS, KOLLÉGIUMI ÜGYEKÉRT FELELŐS TITKÁR

Hogy kerültél erre a posztra, mivel foglalkoztál előtte?

A Balassa János K o l l é g i u m k o l l é g i u m i bizottságának voltam tagja. A HÖK v e z e t ő s é g e szükségét érezte egy új poszt létrehozásának, és úgy éreztem alkalmas vagyok az ezzel járó feladatok elvégzésére.

Mit is takar ez a poszt, mi a feladatod, mivel foglalkozol?

A két kollégiumi bizottsággal állandó kapcsolatban vagyok, igyekszem az ő munkájukat és a HÖK munkáját összehangolni. Azért is volt szükség ennek a posztnak a létrehozására, mivel a kollégiumoknak eddig nem volt felügyelete a HÖK részéről, így ez lett az én feladatom. Mindemellett mindkét Kollégiumi Tanácsnak (mely EHÖK szerv) is tagja vagyok.

Mik a jövőbeli terveid?

Szeretném a két kollégiumi bizottság és HÖK munkáját összehangolni, és zökkenőmentessé tenni. A kollégiumi díjak szeptembertől 910Ft-tal emelkednek, ezt az összeget kollégiumi fejlesztésekre lehet fordítani, ezt szeretném minél hasznosabb célokra felhasználni, mivel a kollégiumok felszereltsége bőven hagy kívánnivalót maga után. Illetve célom még a kollégiumi élet pezsgőbbé tétele, hiszen a kar hallgatóinak nagy százalékát lehetne ezáltal megmozgatni, nem csak az ott lakókra gondolkodok. Erre reális esélyt látok, hiszen szerencsére mindkét kollégium vezetésével jó kapcsolatot sikerült kialakítanom.

MUZSEK ZSÓFIA, CONFABULA FŐSZERKESZTŐ

Hogy kerültél erre a posztra, mivel foglalkoztál előtte?

Körülbelül 2 és fél éve kerültem a Confabula szerkesztőségébe, fél év elteltével már én láttam el az olvasó szerkesztői feladatokat. Fokozatosan egyre többet segítettem Prépost Eszternek, az akkori

főszerkesztőnek, mivel ő az idén már más posztra került, így pályáztam meg a főszerkesztői posztot. Mindemellett voltam instruktorkor egy évig, és egy éve különböző posztokon tagja vagyok az MFHE Országos vezetőségének.

Mit takar ez a poszt, mivel foglalkozol, mi a feladatod?

Azt hiszem ez az a poszt, amit nem nagyon kell magyaráznom, hogy mit is takar. Nyilvánvalóan az újsággal kapcsolatos minden munkát magában foglal, tehát a tájékoztatást és az érdekes témakörök felvonultatását. Emellett részt veszek természetesen a HÖK mindennapi munkájában. Csapatként dolgozunk együtt, igyekszünk a saját feladataink mellett egymás munkáját is könnyíteni, egymás segítségére lenni.

Mik a jövőbeli terveid?

Előszöri is szeretnék egy jól működő szerkesztőséget magam körül, kicsit összekovácsolni az embereket, mindazonáltal nagyon várjuk az új lelkes jelentkezőket is, akik szívesen írnának a Confabulába. Ami az egység megteremtését illeti, nem olyan könnyű. Jórészt az én hibám, hogy nem mindig úgy alakulnak a dolgok, ahogy szeretném. Igyekszem ezen változtatni, és a lehetőségekhez mért több időt tölteni a munkatársaimmal, csak nehéz megmagyarázni, hogy fogorvostanhallgatóként, az óráim 90%-át nem az Elméleti Tömbben vagy a 400 ágyason töltöm... De próbálkozom!

MÁTYÁS ESZTER, VEZETŐ INSTRUKTOR

Hogy kerültél erre a posztra, mivel foglalkoztál előtte?

A 2003/04-es tanévre adtam be pályázatomat instruktornak, és sikeresen bekerültem a csapatba. Így a tavalyi Gólyatáborban már instruktorként dolgoztam. Novemberben pedig pályázatot nyújtottam be a Vezető instruktori

posztra.

Mit takar ez a poszt, mivel foglalkozol, mi a feladatod?

A feladatok nagyon sokrétűek. Az instruktor csoport minden évben új emberekből áll. Elsődlegesen őket kell koordinálni, és egy csapattá kovácsolni, hogy mire eljön a Gólyatábor, már hatékonyan tudjanak együttműködni. Hiszen ennek a 12 embernek a feladata, hogy közel 150 embert mozgasson meg, ismertessen össze... Jelentős részt kell vállalnom a Gólyatábor megszervezésében, ami nyilvánvalóan nem egyemberes munka. Ezen felül a tanév során különböző programokat szervezünk a gólyák számára, úgymint vetélkedők, bulik, hallgató-oktató találkozó, gólyaavató stb. És persze a programok egy része nem csak nekik, hanem minden hallgatónak szól, így pl. az E.R. Filmklub, melyet most Prépost Eszterrel szervezünk együtt.

Mik a jövőbeli terveid?

Szeretném, ha az idén is egy színvonalas Gólyatábort sikerülne összehozni, ami nem kis munka lesz, de azt hiszem, a jelenlegi vezetéssel sikeresen meg fogjuk oldani. Mindenképp szeretném megtartani az eddigi programokat, mint pl. a Városi vetélkedő, emellett növelni a kar hallgatóinak kulturális életét, ennek kapcsán vettük fel a kapcsolatot a Pécsi Nemzeti Színházzal, így a jövő évadtól - egyelőre korlátozott számban - lehetőség lesz kedvezményes vagy ingyenes színházlátogatásra is.

BAKÓ PÉTER, DJB ELNÖK

Hogy kerültél erre a posztra, mivel foglalkoztál előtte?

A Kollégiumi Bizottságban dolgoztam három évig, az utolsó kettőben alelnökként Torkos Miklós Bulcsú

mellett. Miután abbahagytam, az akkor oktatási titkár Meggyesi Róbert keresett meg, hogy alakulóban van ez a poszt, akkoriban még ő látta el ennek a feladatait is. Hármán láttunk neki a feladatoknak Sebestyén Balázssal és Rébay Domonkossal.

Mit takar ez a poszt, mivel

foglalkozol, mi a feladatod?

Feladatunk a rendszeres szociális támogatás, a lakhatási támogatás, kollégiumi felvételi és a hallgatót érintő egyéb szociális juttatásokra beérkező pályázatok elbírálása. Mint vezetőségi tag a HÖK napi munkáját is igyekszem segíteni mindemellett.

Mik a jövőbeli terveid?

Jövőben is szeretném a lehető legjobban végezni munkámat. Fontosnak tartom a nemrégiben elkezdett ún. fogadóórák fenntartását, amivel nekünk is lehetőségünk adódik a hallgatókkal személyesen megbeszélni, hogy az egyes pályázatokat miért jutalmaztuk úgy, ahogy. Emellett lassan azon is el kell töprengeni, ki fogja folytatni a munkánkat, hisz már mindhármunknak kint van a fél lába az egyetemről.

-Zsó-

HOGYAN ÉLHETED TÚL EGY HORRORFILM EGYIK MELLÉKSZEREPEÁT?

1. Ha úgy tűnik, hogy a szörny megdöglött, sose nézd meg, tényleg meghalt-e.
2. Sose olvass fel hangosan démonidéző mondókát, különösen viccből ne.
3. Sose menj le a pincébe, ha elment a villany.
4. Sose fogadj el meghívást ismeretlenektől, főként ha valami Isten háta mögötti helyen laknak.
5. Alapszabály: sose oldj meg olyan rejtvényt, ami kinyithatja a Pokol kapuját.
6. Ha valami szokatlant hallasz, amiről kiderül, hogy csak a macska volt, azonnal menekülj.
7. Ha a tárgyak maguktól kezdenek mozogni, hagyd ott a fenébe az egészet.
8. Ha egy kihalt városra lelsz, tekintsd intő jelnek és menekülj onnan.
9. Sose kísérletezz klónozási technológiákkal.
10. Sose menj olyan településre, amit így hívnak: Amityville, Erdély, Nilbog, a Bermuda-háromszög. Maradj távol az Elm utcától is.
11. Ha az éjszaka közepén kifogy a kocsidból a benzin, ne menj be a lakatlannak tűnő házba telefonálni.
12. Óvakodj az olyan idegenektől, akiknél láncfűrész, bozótvágó olló, szögblövívő pisztoly vagy hasonló eszköz van.

A HÉT SIKERKÖNYVEI

Dózsa György: Van aki forrón szereti
 Rómeó és Júlia: A sikeres párkapcsolat titkai
 Mádl Ferenc: A fogorvos jó barát
 Babszem Jankó: Felnőttem
 József Attila: Öregkori bölceleitek
 Yehudi Menuhin: Turnéim Gházában
 Don Quijote: A realitások talaján
 Godot: Megjöttem!
 Desmond Tutu: Röhejes nevek
 Csurka István: Kedvenc zsinagógáim
 Kolombusz Kristóf: Indiai élményeim
 Kőműves Kelemen: Párkapcsolat falak nélkül
 II. Lajos: Nagy fürdőzések a Csele-patakban
 Jumurdzsák: A térlátás örömei
 Koós János-Bajor Imre: Józán gondolatok
 Zámbó Imre: Fegyverkarbantartás mesterfokon
 Bill Gates: Szegényen, de büszkén
 Richard Claydermann: Hardcore és lázadás
 Eichmann: Vakáció Izraelben
 Sindbad: Miért jó otthon ülni
 Custer: Sikeres kitérés Little Big Horn-nál
 Takamura Hashimoto: Kamikáze voltam

Sztálin: Akiket megmentettem a kivégzésektől
 Négyszemközt - Beszélgetés Peter Falkkal
 Michel Jackson: Büszke színészbőrűek
 Deák Bill Gyula: A pogó-tánc
 Gheorghe Funar: Igazságot Magyarországnak!
 Paudits Béla: Schwarzenegger dublőre voltam
 Robinson Crusoe: A gruppenszextről
 Júdás: Nem vagyok korrupt
 Uhrin Benedek Eminem feldolgozásai
 Király Linda: Sikersztori a Körcsarnokban
 Bokros teendők - Madagaszkár izlandi nagykövete
 vall hivatali éveiről
 Sigmund Freud: Gondolkodás egyszerűen
 Kolompár Dzszenifer: Egy cellában Cinivel
 Friderikusz Sándor : A nőcsábász, avagy életművem
 James Cook: Barátságos hawaii benszülőttek
 Abraham Lincoln: Utolsó színhazi élményem
 Columbo: Nincs több kérdésem
 Stevie Wonder: Némafilm-gyűjteményem
 Ferenc Ferdinánd: Barangolásaim Szarajevóban
 József Attila: Vonatozni jó!
 Császár Előd : Én és a kresz
 Dugovics Titusz: Élet a várfalon kívül

„Jól kiegészítjük egymást!”

RICHTER GEDEON RT.

Sokan kérdezték már, mi a titka annak, hogy az 1901-ben alapított Richter Gedeon Rt. nemcsak hogy túlélte az idők viharait, hanem máig dinamikusán fejlődő vállalat. A legvalószínűbb válasz az, hogy a Társaság a kezdetektől megőrizte innovációs képességét és olyan munkatársakat vonzott magához, akik ötleteikkel, tudásukkal, elkötelezettségükkel a legnehezebb időben is megtalálták az utat és olyan termékeket dolgoztak ki, amelyek nemcsak Magyarországon, hanem világszerte sikert arattak.

Legyél Te is a csapatunk tagja! Várunk, ha végzős

ORVOS, GYÓGYSZERÉSZ

vagy és szívesen dolgoznál az alábbi munkakörök valamelyikében:

**orvoslátogató, minőségbiztosító, farmakológus, klinikai kutatási munkatárs,
 törzskönyvező, analitikus.**

További információkért hívj bennünket:

Sásdi Mónika 06-1/431-5705 (farmakológus, klinikai kutatási munkatárs, törzskönyvező, analitikus),
 Kollet Edina 06-1/431-5358 (orvoslátogató, minőségbiztosító).

Ha szeretnél csatlakozni egy céltudatos és dinamikus csapathoz, küldd el szakmai önéletrajzodat
 (a munkakör megjelölésével) az alábbi címre:

Richter Gedeon Rt., személyügyi osztály,
 1475 Budapest 10., Pf. 27, fax: 260-7028, e-mail: hr@richter.hu

Mérlegen a valóság

BÜFÉK

Szokásos reggeli kaja-beszerzésemre indultam. Siettem az alagsori büfébe, hátha maradt még pár kelt pogi számomra! Mivel már 10 óra körül járt az mutató, nem sok esélyem volt...

De hátha mégis! Befordultam a csapóajtón és szememmel már fürkészni is kezdtem a polcot, ahol a hön áhított kelt pogácsák szoktak sorakozni.

É s
lám-lám!
Ott még
e g y
m i n t h a
l e n n e...
és csak
rám vár!
L é l e k -
s z a k a d v a
n y ö s z ö -
r ö g t e m a
p u l t
m ö g ö t t
á l l ó b ü f é s
n é n i n e k,
h o g y h a
j ó l l á t o m
m é g
m a r a d t
k e l t
p o g á c s a!

Erre Ő
szomorú

hangon csak azt felelte:

„Van még sok, de inkább bevittük innen, mert úgyis csak megszáradna.”

Én erre elég értetlen képet vághattam, mert nem igazán volt világos, miért is csappant meg ilyen rohamosan ennek a slágergyanús pékárúnak a népszerűsége...

De aztán hamarosan fény derült a „rejtélyre”! Ugyanis az év eleji rohanások kódében elkerülte figyelmemet az egyik alagsori lifttel szemközt lévő ajtó, rajta a következő kiírással:

„Itt látványpekség nyílik március 1-én.”

Szóval egy látványpekség. Telis-tele finomabbnál finomabb kakaós, almás, vaníliás, fahéjas meg mindenféle nyalánksággal!

És ahhoz képest, hogy ezek a frissen sütött finomságok nem éppen olcsó árfekvésűek, egész sokan tódultak be a pár négyzetméternyi kis kuckóba.

Mondjuk a régi büfénk árai sem alacsonyak, sőt egyre inkább felstrófolták őket... Azért vicces, hogy csak pár métert kell megtennie az embernek, és meglepődve

t a p a s z t a l -
h a t j a ,
h o g y o -
d a á t t j ó -
v a l o l -
c s ó b b
m i n d e n .
D e v a j o n
m e d d i g
t a r t h a t ó k
a „ n y i t á s i
a k c i ó k ”
a z ú j -
d o n S Ū L T
„ e l l e n f é l ”
h á z a t á j á n ?
V a g y n e m
i s a k k o r a
a v e r -
s e n y , h i -
s z e n a
b ü f é n e m
v e t t e f e l a
k e s z t y ú t

az árversenyben!

Talán azért, mert hamburgert meg wimpit még nem árulnak a lifttel szemben?! :)

(De baromfímájás táská, vagy mi, már van Náluk...)

Meg itt legalább nyugodtan leülhet az ember a saját kis bandája körében, és addig trónolhatott ott, amíg csak ideje engedte. Az meg egy másik dolog, hogy ettől függetlenül még a fornettis cuccal is átsétálhatsz, hogy le tudj telepedni valahova táplálkozás közben... mert ugye az a kb. 1,5*2 méteres kis boks, ahol 4-5 ember fér el kényelmesen, nem éppen a legeszményibb megoldás.

De tény, hogy egész szépen rendbehozták azt a helyet. (Felettből ott honos lett! Elismerésem.)

Csak egész mellékesen jegyezni még, hogy az üdítő-

problémát még mindig az automatáknál lehet megoldani a leggazdaságosabban. Persze itt sajna csak szénsavas dühítők kaphatók, tehát akinek gyümölcslevekre fájna a

hozatni az illetékesek! Csak eddig még nem volt túl eredményes az erőfeszítés... De ami késik, talán nem múlik!

foga az kénytelen máshol beszerezni az itókáját!

Azoknak pedig akik hiányolják a túró rudít meg ásványvizet o k á d ó „szekrényeket,, azt üzenem, hogy nem igaz az, hogy nem is próbáltak

Gi.

ÜZENET

A ZÚRBÓL

Mikor először megláttalak anyád éppen libát tömött!!!

-Zsizsik-

Lófarkas lány keresi hasonló adottságokkal rendelkező fiú ismeretségét!

Szeretünk Margit :)

-a szerk.-

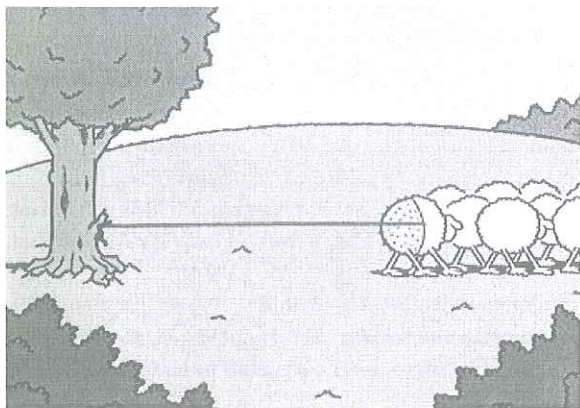
Jól van na, alig aludtam semmit!

Térdig erő hátszélben nem érdemes barackot kaszálni, mert vasárnap nem veszik vissza az üveget.

Az ígéret szép szó, de a Landwirtschaftlicheproduktionsgenossenschaft még szebb!

Ki mint veti pimpilláját, úgy porzi a h...-ét.

De mivel, hogy, hogy, mivel, de mostmár aztán végképp, hoppá mégse.

Hecho en Venezuela

IFMSA-GA2004, MARCH MEETING ISLA MARGARITA, VENEZUELA

Mint a cím is jelzi, a nemzetközi orvostanhallgatók egyesületének (IFMSA) - amelynek a HuMSIRC is tagja - szokásos márciusi találkozója idén nem Európában, hanem szó szerint a világ másik felén, Venezuelában, a Margarita-szigeten került megrendezésre.

Igaz, nem először jelenik meg cikk a különböző IFMSA találkozók beszámolójáról, mégis az a tapasztalatom, hogy senki sem tudja, mit is rejt az IFMSA

vagy a HuMSIRC rövidítés, úgyhogy most senki sem ússza meg, hogy ultraröviden, dióhéjban megfogalmazva ne magyarázzam meg.

Az IFMSA (International Federation of Medical Students' Associations) gyakorlatilag egy tömörítő szerv, amely a különböző országokban működő orvostanhallgatóegyesületeket fogja össze. Ezeket (illetve ezáltal az egész szervezetet) alapvetően a közös, minden országban hasonló módon zajló programok, a nyári cseregyakorlatok illetve csere-TDK kapcsolatok tartják össze. Évente kétszer van találkozójuk: márciusban és augusztusban. A szövetségnek jelenleg több, mint 100 ország tagja, melynek egyike a HuMSIRC, azaz Hungarian Medical Students' International Relations Committee.

Ezen rövid ismertető után lássuk, mi is történt - először is szakmai szempontból - ezen a találkozón. Egyetemünket illetve a HuMSIRC-et, és annak Pécsi Helyi Bizottságát Pécsről ketten képviseltük: Guth Ágnes, országos közegészségügyi koordinátor és Markó Lajos, országos reprodukzív-egészségügyi koordinátor. Ezen kívül még 3 fő Debrecenből, 1-1 pedig Budapestről és Szegedről vett részt a találkozón. A rendezvény megnyitója március 2-án volt; ezt követően pedig megkezdődött a találkozó érdemi része. Senkit nem szeretnék untatni a továbbképző előadások, workshopok, az országos programvezetők megbeszélései, plenáris ülések részletezésével, úgyhogy megpróbálom a lényeges történéseket kiemelni.

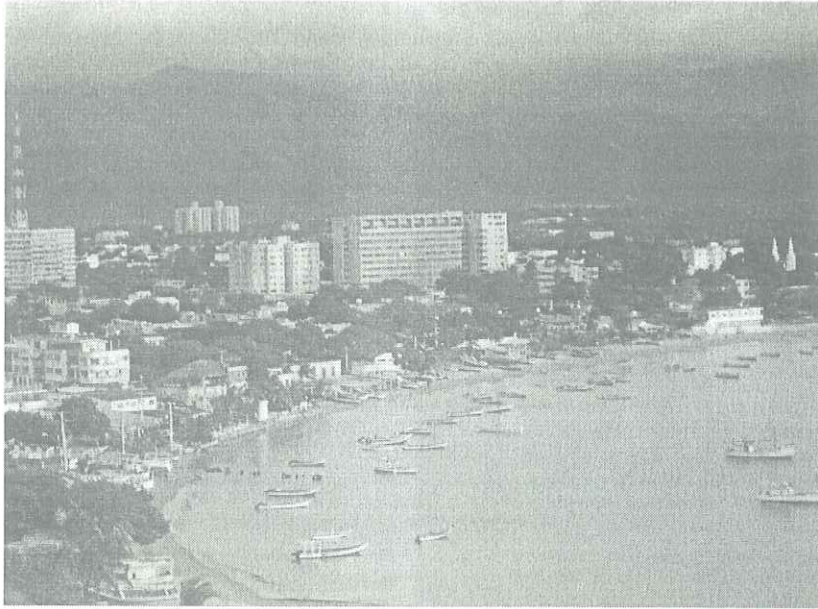

Talán az egyik legfontosabb, hogy Magyarországon, ezen belül Pécsen is beindul a SCORAX-Exchange, amely egy újabb csere lehetőség a nyár során, és amely elsősorban azoknak szól, akik részt vettek a HuMSIRC AIDS és STD

prevenációs kurzusán. Hangsúlyozom, hogy elsősorban, hiszen a cserére BÁRKI jelentkezhet. A program nálunk most indul, csatlakozva a svéd, lengyel és román programhoz (értelemszerűen egyelőre ezzel a három országgal van cserelehetőségünk is). A program jelentős gyakorlati (Romániában illetve Lengyelországban HIV-vel fertőzött gyermekekkel lehet foglalkozni, valamint az adott klinika mindennapjaiba lehet betekinteni, Svédországban pedig a gyakorlat elsősorban HIV kutatást végző laborokba való betekintést jelent) és elméleti tudást (előadásokat,

szemináriumokat) biztosít. A programra való jelentkezés és elbírálása is némileg eltér a „hagyományos” nyári cseregyakorlattól! Részletek április 8-tól a HuMSIRC ajtáján, illetve a megszokott helyeken lesznek megtalálhatók, továbbá a HuMSIRC irodájában nálam is lehet érdeklődni. Egyéb, a találkozón bemutatott programok (Dél-Afrika-i AIDS-es árvákkal való munka, XIII. éves nemzetközi medikus kongresszus Kairóban, stb.) szintén április 8-tól lesznek közzé téve, és személyemet lehet zaklatni, ha mégsem.

Lényeges továbbá, hogy zökkenőmentesen lezajlott a cseregyakorlatos illetve a csereTDK-s jelentkezési lapok kicserélése is a különböző országokkal, tehát hamarosan mindenki

megtudja, hogy az „elnyert” ország melyik városába kerül, és mindenki, aki utat nyert, lassan elkezdheti szervezni azt. Továbbá kiemelendő, hogy Guth Ágnes előadásának köszönhetően az Egyesületen belüli, közegészségügyi prevenció keretében zajló programok (kardiovaszkuláris, rák prevenció program) is bemutatásra kerültek. Az egész találkozó pedig a záró ünnepséggel március 7-én fejeződött be.

A rendelkezésemre álló karakterszámhoz képest hosszabbra sikerült szakmai ismertető után megpróbálkozok röviden egy non-szakami tájékoztatót adni. Először is a találkozót - ha már Venezuelában került megrendezésre - nem véletlenül, egy kis szigetre

szervezték, hiszen kis túlzással állandóak az apróbb zavargások. Példának okáért a rendezvény ideje alatt a kontinensen - pontosabban Caracasban - kisebb lázongások voltak valami gazdasági találkozó miatt, és a jelenlegi „vezetés” ellen is tüntettek. (Ha valakinek mond valamit a jelenlegi elnök, Chávez neve, akkor tudja miről beszélek). Ez kihatott valamennyire ránk is (például rengeteg anyagot - programfüzetet, névkártyát -

Caracasból rendeltek, melyek nem, vagy csak a találkozó végére érkeztek meg), és sokan már a hazautazást látták egyre bizonytalanabbnak (ez utólag kicsit túlzásnak tűnik). No de mindegy, nem kell minket sajnálni (tudom, ki sajnált?),

hiszen tényleg egy gyönyörű szigeten voltunk, ahol a zavargások ellenére csend és nyugalom honolt, és lehetett dolgozni. Amúgy a sziget repülővel 45 percre fekszik Caracastól. Európai, vagy szinte bármely más ember számára rendkívül olcsó minden (kb. napi max. 10\$-ból kijön a szállás, a kaja, és még a taxi is. Ja igen, az ország tömegközlekedést csak nyomokban tartalmazhat!) csak el kell jutni odáig.

Röviden ennyit gondoltam, ha bárkinek bármi - ezzel kapcsolatos - kérdése lenne, az általában a HuMSIRC irodában megtalál, vagy onnan elérhet!

Chevere!
Markó Lajos

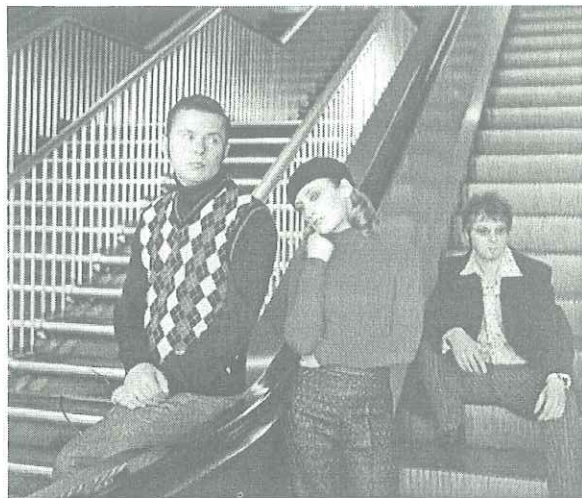
Csörög a telefon. A kisfiú veszi fel.

- Halló!
- Halló. Szerbusz, kisfiam! Otthon van az anyukád?
- Igen.
- És van veled valaki?
- Egy idegen bácsi. Fent vannak a hálószobában.
- Jól van! Akkor legyél szíves tegyél meg nekem valamit! Menj le a garázsba, és hozd fel a puskát, jó?
- Kis szünet a vonalban.
- Itt van!
- Akkor töltsd meg!

- Megvan!
- Jó. Akkor most fiacskám, legyél szíves, menj fel a hálószobába, és lódd le az anyukádat, meg azt az idegen bácsit!
- Megint egy kis szünet. Két távoli puffanás.
- Lelőttem őket!
- Nagyon jó. Akkor most szépen töröld le az ujjlenyomatokat a puskáról, és vidd vissza a helyére, jól van, Andriska?
- De én nem is Andriska vagyok, hanem Lajoska!
- Bocsánat, téves!

Fülhöz szóló ajánlatok

HOOVERPHONIC

Belgium 1995: Alex Callier és Frank Duchéne úgy döntöttek, hogy zenélni fognak. Raymond Geerts-szel együtt megalakították a Hoover nevű együttest, és elkészítették egy demót, ami kevés sikerrel járt. Ezek után dalok írásába fogtak, amit kicsit megnehezített, hogy addigra mindenkinek volt már munkája. Alex-nek jött az az ötlete, hogy vegyenek be a csapatba egy énekesnőt, mert a női hang jobban illik a zenéjükhöz. Így került a csapatba Esther. 1996-ra elkészült első albumuk, *A New Stereophonic Sound Spectacular*, és ezzel világhíressé vált a zenei irányvonal is. Esther közben kilépett, és új énekesnőt kellett keresni, aki Liesje Sadonius lett. Már az új énekesnővel vették fel a *2 Wickey* című számot, ami a *Lopott Szépség* filmzenéje lett. A *Wardrope* és a *2 Wickey* viszonylag sikeres számokká váltak.

Így első turnéjukat is megtarthatták. 1997-ben Liesje kilépett az együttesből, ezért újra énekesnőt váltottak, ezúttal Kyeko személyében, ám néhány hónap múlva ő is elhagyta a csapatot.

Helyére Geike Arnaert érkezett, és vele lezárult a válogatások időszaka. A turné után visszatértek Belgiumba, és elkészítették második albumukat, a *Blure Wonder Power Milk*-et. Producerük, Mark Plati már garantálta a sikert, hiszen olyan előadókkal dolgozott

együtt, mint *David Bowie* vagy a *The Cure*. 1998 nyarán *Moloko*-val és *Kid Loco*-val turnéztak Európa szerte és az USA-ban. Az igazi ismertséget 2000. június 10-én szerezték meg, amikor több millió néző láthatta és hallhatta őket a Futball EB megnyitóján. Legújabb albumuk, a *Presents Jackie Cane* 2002-ben jelent meg. Stílusa valahol a triphop és a pop között mozog, leginkább *Moloko*-hoz és a *Massive Attack*-hez hasonlítható. Ha valaki hallani szeretné, újra csak a hétfőre tudok utalni. Remélem, sokaknak fog tetszeni. Nekem mindenesetre most ez a leghallgatottabb zeném.

DIANA KRALL

Diana Krall a jazz rajongók körében valószínűleg eléggé jól ismert személyiség, hiszen nem túlzás azt mondani, hogy a ma élő legnagyobb előadók közé tartozik. Rendkívül kellemes a kicsit rekedtes hangja, és

nem utolsósorban még gyönyörűen is néz ki.

1964-ben született Kanadában, természetesen ahogy az már lenni szokott, a családjukban mindenki zenélt vagy zenekedvelő volt. Négy éves korában kezdett el klasszikus zongorát tanulni, emellett az iskola zenekarában jazzt játszott. 17 éves korában a Vancouver Jazz fesztiválon egy másfél évre szóló ösztöndíjat nyert a bostoni Berklee Collage Of Music-ba. Később Los Angelesbe került és Jimmy Rowles-nál tanult, aki rábeszélte, hogy a zongorajáték mellett kezdjen el énekelni is. 1993-ban jelent meg első albuma, *Stepping Out* címmel. Ezt két évvel később követte az *Only Trust Your Heart*. 1996-ban az *All For You*-val megszerezte első Grammy jelölését. A következő évben készült el a *Love Scenes*, amit 700 ezer

példányban adtak el, és egy újabb Grammy jelölést is hozott. 1999-ben jelent meg a *When I Look in Your Eyes*, ami óriási siker lett, nemcsak a jazz rajongók körében. Több Grammy jelölést is kapott. Az év legjobb női jazz előadója kategóriában meg is kapta a rangos elismerést. 2001-ben jelent meg a *The Look Of Love*, majd ezt követően 2002-ben az első koncertalbuma, *Live In Paris* címmel, ami egy újabb Grammy-t is jelentett. Áprilisban jelent meg legújabb albuma, a *The Girl In The Other Room*. Szóval ha valaki szereti a jazzt, feltétlenül hallgassa meg. Aki pedig nem kedvelte eddig, ezután biztosan szeretni fogja.

-sZs-

MIT MONDANAK A NŐK, AMIKOR RAJTAKAPJÁK ŐKET?

-Az angol:

Darling, ha időben tájékoztattál volna mikor jössz haza, elkerülhető lett volna ez a mindkettőnk számára kínos helyzet.

-A német:

Hans, ma a szokásosnál 4 perccel és 45 másodperccel korábban jöttél haza. Ezt meg kell magyaráznod!

-A francia:

Jean, milyen jó, hogy jössz. Jacques már nem bírja tovább.

-A svéd:

Te vagy az, Olaf? Én már ugyan kész vagyok, de Sven még szórakozna, csatlakozz.

-Az orosz:

Iván, végre egy igazi férfi! Ez itt még fel sem pofozott előtte.

-A zsidó:

Izsák, te vagy? De akkor ki a fene fekszik rajtam?

-A román:

Kedvesem, ne aggódj, előre fizetett.

-A magyar (miközben kiugrik az ágyból):

István, kinek hiszel jobban: nekem, vagy a szemednek?

-A cseh:

Pepa, nyugodt lehetsz. Most tudtam meg, hogy ő lesz a főnököd.

-A székely:

Kend az összes pálinkát megitta, mi mással tudtam volna megkínálni?

London közelebb van, mint gondolnád!

Bemegy a lány az orvoshoz:

- Jó napot Doktor úr!

- Jó napot! Mi a panaza?

- Hát.. Ő.. izé.. csak rutinvizsgálatra jöttem!

- Rendben! Vetkőzzön le és fekdjön fel az asztalra!

- Őö.. tudja Doktor úr, én még sose voltam meztelenül egy férfi előtt.. érti ugye?!

- Igen értem, rendben akkor lekapcsolom a villanyt!

1 perc múlva:

- Doktor úr, hova tegyem a ruháimat?

- Ide az enyém mellé!

Gastro -oldal

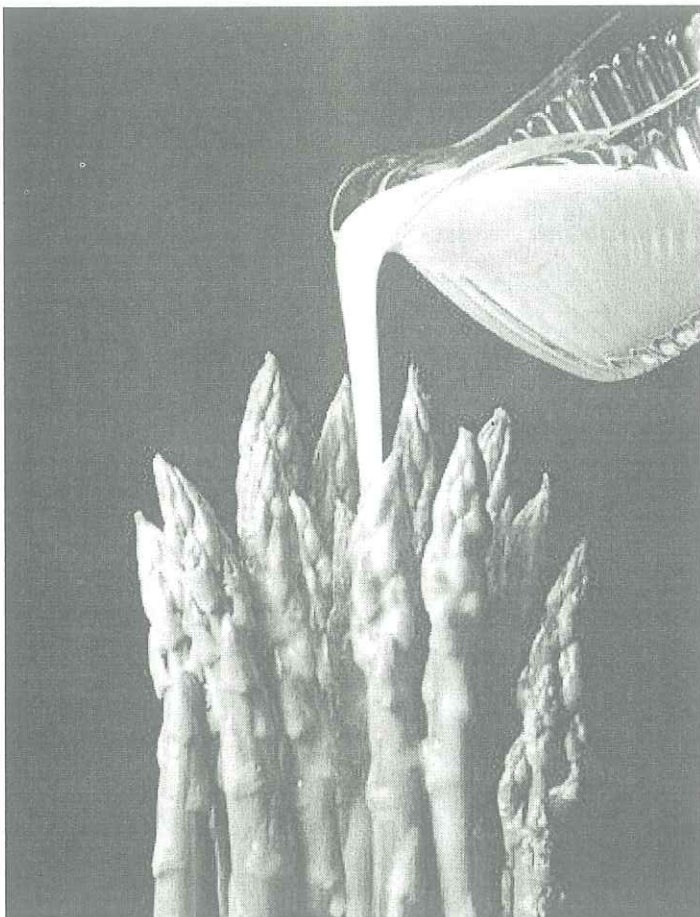
AZ ÜGY FELGÖNGYÖLÍTÉSE – AVAGY PULYKAMELL ÖLELTE ROPOGÓS SPÁRGASZÁLAK

Amikor e cikk születik, végre megint berobbanni látszik a köztudatba a tavasz. Nyomasek Bobó, elhíresült rímfaragó imígyen fogalmazta meg mindezt: „Itt a tavasz lehelete./ Haha, hihí, huhu, hehe!” Nos, a viccet félretéve, legtöbbször öröme a nehéz, nagykabát-szagú napok helyére lassacskán madárfütyös, harsanóan zöld, virágillatú idők szivárognak.

És az, aki szívesen mútatja idejét a konyhában, az bizonyosan bizakodó szívvel tekint az eljövendő idők elébe: hiszen hamarosan megjelennek a primőrök, aztán pedig a kertek ragyogó termései.

Az egyik kedvenc zöldnövényem, a spárga is hamarosan szezonálissá válik. Igaz, konzervben vagy fagyasztott formában is szinte folyamatosan kapható, de azért a frissel nem veszi fel a versenyt. Persze, érdemes kicsit várni, amíg barátságossá válik az ára. Addig a lélektani részére lehet készülni, így a spárgaszezon kellős közepén már nem kell azon agyalni, hogy mit is főzzünk belőle.

Az elkészítéséhez nem árt beszerezni egy párolórácot, ami nem nagy beruházás, és körülbelül egy

éleltre szól. Sokhelyütt megvásárolhatod, például konyhatechnikai boltokban, de a “tesztkösztemben” is láttam már. Titka, hogy egy megfelelő lábas mélyére helyezheted, aminek alapjától két-három centiméterrel kiemelkedik, kis lábain állva. A rács alá kerül egy-két ujjnyi víz, a rácsra az étel, a lábasra a fedő, az egész komplexum pedig a lángra, és az étel boldogan párolódik a kavargó gőzben, zsenge, ropogóssá. Így készíthetsz brokkoliból vagy laskagombából izgalmas és zsenge köretet néhány perces párolás során.

De most térjünk vissza a címben említett ételhez, és göngyölgjük husiköntösbe a szegénylős, meztelen spárgaszálakat...

Hozzávalók négy személyre:

A göngyöleghez: 4 szelet ujjnyi vastag, tenyérszerű pulykamell filé, 12 szál friss zöld spárga, vákuumsomagolt lazacfilé-szeletkék (kihagyható, de megéri a beruházást), só, őrölt négy-bors (vagy fehérbors), szerecsendió.

A fűszervajhoz: 1 darab 100 grammos vaj, friss vagy szárított metélőhagyma és kakukkfű, esetleg 1-2 gerezd fokhagyma.

Akkor most főzz!

A húsokat óvatosan mindkét oldalukon kiklopfolod, vigyázva, mert a pulykahusi elég könnyen szétszakadozik. Eztán a húsokat mindkét oldalukon ízlés szerint sózod, borsozod, majd félreteszed. A spárgákat bő víz alatt megmosod; ha az alsó szárvégüket fásnak találod, akkor levágasz néhány centiméternyit belőlük (ez zöld spárgával ritkán fordul elő). Ezt követően egyenként veszed a húsokat, az egyik oldalukra reszelsz szerezscendiót, aztán ráfektetsz egy darabka lazacfilét, majd a hús egyik végénél keresztbe ráfektetsz 3 spárgaszálat, úgy, hogy mindkét végükön túllógjanak a húson. Végül ügyesen, szorosan felgöngyölöd a húst, és átkötözöd egy főzéskor használható madzaggal. Ha elkészültél az ügy felgöngyölítésével, a húsokat a párolórácsra helyezed, ahol a forrástól számítottan húsz-

huszonöt perc alatt vígan puhára párolódnak. Amíg a húsok szaunáznak, addig elkészíted a fűszervaját, amire azért van szükség, mert a mellhúsik önmagukban elég szárazok volnának.

A vajat egy serpenyőben felolvasztod (Nem felforrósítod!!!), aztán a tűzről levéve beledobod a metélőhagymát és a kakukkfüvet; a mennyiséget az ízlésedre bízom. Ha pikáns kedvedben vagy, keverhetsz hozzá egy-két gerezd összezúzott fokhagymát.

A megpárolódott göngyölegeket tányérra sorakoztatod, a madzagot eltávolítod, meglocsolod a fűszervajjal, és már szervírozhatod is! Köretnek főtt rizst ajánlok, itálnak pedig egy könnyű, száraz fehér bort.

Jó étvágyat és sikeres alkotást!

ui: Találkozhatasz fehér spárgával is, melyből kiváló krémlevest főzhetsz...

-vj-
j.vancsodi@freemail.hu

Jack kalóz kapitányt meglátogatja unokája.

- Nagypapa igaz, hogy te egy rettegett kalóz vagy?
- Nos, igen. Én vagyok a leghírhedtebb kalóz széles e világon.
- De nagypapa neked fa lábad van?
- Hát igen, egyszer egy nagyobb harc közben egy ellenséges ágyú eltalálta a lábamat, sajnos le kellett vágni, de ennek ellenére is győztünk.
- Nagypapa, neked miért van karpó a bal kézfejed helyén?
- Nos, amikor értem küldtek egy flottát, hogy elkapjanak

a nagy túlerővel szemben vívott kardcsatában levágták. Ám így is mi nyertünk.

- És nagypapa miért van neked fél szemed?
- Hát az úgy történt, hogy egy muslinca szállt a szembe és...

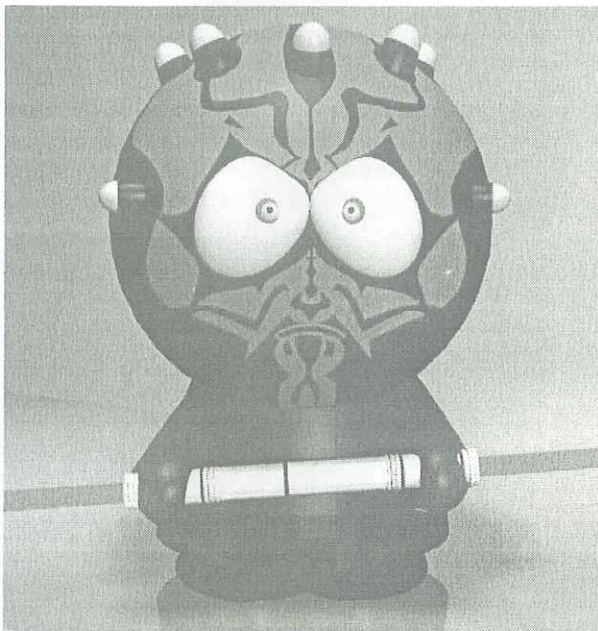
Egyszer egy férfi a tengerparton sétálva talál egy furcsa palackot. Mivel ismerte a hagyományt, kihúzta a palackból a dugót. Persze azonnal megjelent a Dzsinn.

- Mivel kiengedtél a palackból, teljesítem három kívánságodat! De van egy feltételem!
- Mi lenne az?
- Bármí, amit kívánsz, a világ minden ügyvédjének kétszeresen lesz meg.
- Hát ezt még elviselem, aztán meg kít érdekel.

- Mi az első kívánságod?
- Mindig is szerettem volna egy tűzpiros Ferrari-t! Abban a pillanatban ott áll előtte a Ferrari.
- Tudnod kell hogy a világon minden ügyvédnek két ilyen van!

- Mi a második kívánságod?
- Azt hiszem, jól jönne egymillió dollár. Abban a pillanatban ott van előtte a pénz.
- Tudnod kell hogy minden ügyvédnek kétmilliója van!
- Mit érdekel engem, amíg itt a milliós - gondolja a férfi.

- Mi hát az utolsó kívánságod?
- Tudod, mindig is szerettem volna felajánlani az egyik vesémet egy rászorulónak...

Művi

Kritik

AZ UTOLSÓ SZAMURÁJ

Egy film, – kapjon bármilyen kritikát – ha képes arra, hogy a nézőt néhány órára elvarázsolja a képzelet világába, és feledtesse az idő múlását, már elérte célját. Ilyen film volt számomra Az Utolsó Szamuráj is. Ha viszont az ember a film alatt az óráját vizslatja, és szinte alig bír nyugton ülni a széken, a siker már nem garantált. Ilyen érzések keringtek bennem a Magyar Vándor megtekintésekor, melyet szerintem a gagyi, erőltetett, mesterkéltségek és unalmas jelzők írnak le hűen. A film vége valóságos megváltás volt. Mivel nem biztos, hogy mindenki osztja véleményemet, és most nem is e film kritizálása a feladat, inkább térjünk vissza Tom Cruise legújabb filmjéhez.

Már korábban láttam a reklámját, és mivel nem különösebben szimpatizálok Tom Cruis-zal, már akkor eldöntöttem, hogy engem ez a film egyszerűen nem érdekel. Édesapám azonban másként gondolta, és elment megnézni. Mikor hazajött a moziból, nagyon elismerően szólt róla, így felkeltette kíváncsiságomat. Egy hét múlva megnéztük hárman, testvéremet is elcsábítottuk.

Azt kell mondanom, hogy nagyon jó volt. A történet kicsit emlékeztet Kevin Costner Farkasokkal Táncoló című filmjéhez, de ez még nem ront az értéken.

A történet az amerikai polgárháború idején játszódik. A főszereplő, Nathan Algren (Tom Cruise) alkoholista százados, aki szinte az egész napját tivornyázással tölti. A múlt kínzó emlékei elől keres menedéket a pohár fenekén. Egy teljes indián törzs lemészárlásában játszott vezető szerepet, és lelkiismerete nem hagyja nyugodni, gyötri a bűntudatát.

Egy nap Japánba küldötték keresik meg, és arra kérik, tartson velük Japánba, ahol hadászati szakértelmét vennék igénybe. Japánban ugyanis megváltozott a belpolitikai helyzet. A fiatal és be-

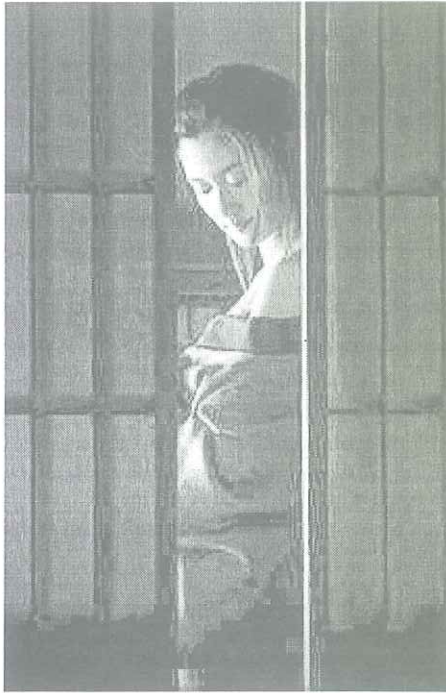
folyásolható császár a m e r i k a - majmoló tanácsadói hatására úgy dönt, hogy átveszik a nyugaton már régóta alkalmazott harcmódot, és amerikai mintára létrehoznak egy új hadsereget. A samurájok, akik évszázadok hosszú sora óta az utalkodó család leghűségesebb védelmezői,

ezzel feleslegessé válnak. Ők nem hajlandók az amerikaiakat majmolni, hűek maradnak a császárhoz, és nem utolsó sorban hagyományaikhoz. Többszöri felszólításra sem hajlandók letenni a kardot, így ellenségé válnak.

Algrent arra kérik, tanítsa meg a japán katonákat a puskahasználatára, az amerikai harcmódorra, valamint arra, hogy vezesse a sereget. Ugyanazt kell tennie a samurájokkal, mint az indiánokkal hajdanán. A japán

kormány sürgette a leszámolást, ám hiába a legmodernebb fegyverek, a hadsereg még felkészületlen volt a tapasztalt szamurájokkal szemben, így simán lekaszabták őket, súlyos vereséget szenvedtek. Algren is megsérül, és a szamurájok fogságába esik. Abból a célból, hogy sebesüléséből felépülve kifagassák a kormány terveiről, megkímélik az életét. Eleinte nem bánnak vele kesztyűs kézzel. Algren a szamurájok vezérének, Katsumotonak (Ken Watanabe) hűgához, Takához kerül, akinek férjét Algren az ütközetben megölte. Lassan kezdi megismerni ezeknek az embereknek az életét, az igazi japán kultúrát. Csodálja azt az önfegyelmet, amellyel élnek. Ő és Katsumoto igaz barátokká válnak, és az amerikai százados hajlandó lesz segíteni a szamurájoknak. Úgy érzi, egész eddigi élete értelmetlen volt, mivel csak a mézszárlásról, a bűnről szolt. Annyira megszereti új barátait, hogy még az életét is hajlandó kockára tenni értük, ezzel végre valami nemes célért küzdhet. Hogy a történet még jobban hasonlítson a Farkasokkal Táncolóra, Taka és

Algren egymásba szeretnek. A szamurájok hősie küzdelme és halála ráébreszti a császárt, hogy mit is jelentenek Japán számára e nemeslelkű harcosok.

Felbontja az amerikaiakkal a fegyverek vásárlásáról szóló szerződést, amikor Algren elviszi elé Katsumoto kardját.

Számomra nagy élményt nyújtott ez a film. Jól bemutatja a japán kultúrát, azt, hogy a szigorú, fegyelmezett életvitel mögött mélyen átélt érzelmek lakoznak. Ezt az egyes, finoman megformált jelenetek szépen és nagyon emelkedetten jelenítik meg. Hans Zimmer zenéje, mely kissé a Gladiátor motívumait idézi, jól passzol a filmhez.

A Katsumotot alakító Ken Watanabe-t alakításáért Oscar-díjra jelölték. A kétórás, rendkívül izgalmas mozi alatt kiléptem térből, időből, s Japán gyönyörű tájaira kalandozva teljesen megfeledeztem a hétköznapi napokról. Mindenkinek ajánlom!

Egy olyan csodálatos érzésről szól, melyről csak dadogva lehet beszélni. Egyszerűen látni kell!

-Solymos Andor-

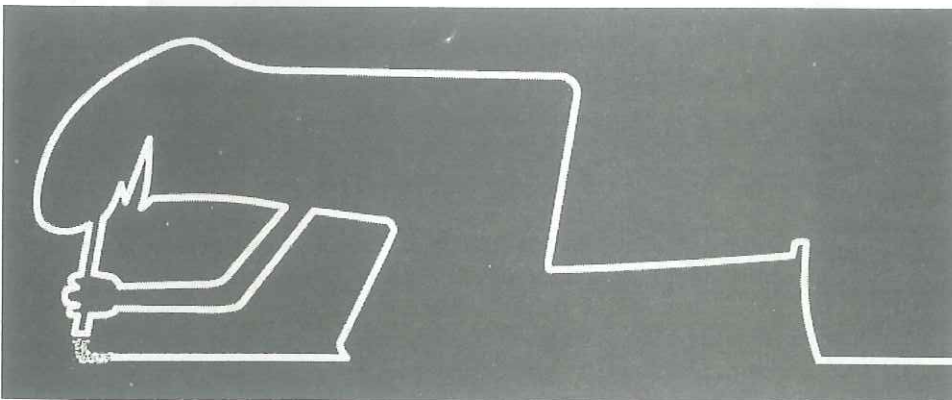
- Apa, apa!
- Kislányom, ne zavarj amikor dolgozom. 5 perc eltelt.
- Apa, apa!
- Megmondtam az előbb ne zavarj csak ha kérdezlek.
- Jó, akkor kérdezd meg légszíves, hogy az öcsém nem esett-e ki az ablakon.

A fiatal srác először füvezik, kimegy az erkélyre, gondolja csavar egy jointot, kíváncsi milyen lesz a hatása.

Megcsavarja az első, elrántja, egyszer csak 1 tűzgolyó elrepül előtte.

- Húúúú, ettől ilyen műsor van? Ez nagyon király! Tekerek még egyet, kíváncsi vagyok, most mi történik. Megtekeri, elszívja, erre megint elrepül előtte 1 tűzgolyó. Már megint 1 tűzgolyó? Hát ezt már kezdem unni. Na mindegy, tekerek még egyet, hátha történik végre valami más is.

Megtekeri, ezt is elrántja, erre megint csak 1 tűzgolyó suhan el előtte.

A francba, már elegendem van ezekből a tűzgolyókból, inkább be is megyek a lakásba.

- Hát te fiam, hol voltál?

- Kiültem az erkélyre!

- Jó, jó, de miért 3 napig?

Tudni illik...

A VISELKEDÉSRŐL

Bergengóciában az egyik egyetem orvosi karán történt, hogy az orvostanhallgatók, miközben gyakorlaton voltak a Belgyógyászati Klinikán, egyik kórteremből a másikkba vonultak. Az ambulancián is sok érdekesség, látnivaló akadt, ezért a gyakorlatvezető oktató kíséretében a várakozó embertömegben keresztül kellett áthaladniuk. Még oda sem értek az ambulancia folyosójára, már messziről lehetett hallani közeledtüket. Talán még a legfelső emeleten tartózkodó betegek is hallhatták a hangos viharásztát, törvénytelen nevetést.

Mikor már a folyosón vonultak végig a várakozók előtt, a betegek felkapták a fejüket a szokatlan hangeffektusok hallatán. Ám a fehér köpenyesek ügyet sem vetettek az őket ámulattal figyelő areokra,

tovább folytatták „koncertjüket”. A váróteremben ülők arcán a megrökönyödés jelei látszottak, amiből azt lehetett volna leolvasni, hogy mind azon morfondíroznak, azt a kérdést teszik fel maguknak: „Ez lenne a jövő orvos generációja? Te jó ég! Hát ilyen komolytalan emberek keze közé sem kerülnek szívesen. Biztosan a munkájukat is ezzel a komolysággal látják el. Megszerzett tudásuk is bizonyára épp ily komolytalan.”

Még ugyanezen a gyakorlaton: az egyik kórteremben fekvő egy beteg, egy középkorú hölgy, akinek a szívén

ritka zörejt lehetett hallani. Ezért az oktató megkérdezte, hogy megengedné-e, hogy a medikus kollégák megvizsgálhassák. A beteg nagyon kedvesen igent mondott.

A hölgy szolidan, kicsit szégyenlősen levetette hálóját. A legközelebb álló fiatalember elkezdte a fizikális vizsgálatot. Kikopogtatta a szívhatárokat, majd fonendoszkópjával zörejek után kutatott. A háttérben állók eközben beszélgettek egymással. Talán az előző esti csoportbuli, vagy valami ugyancsak vidám történet lehetett terítéken, mivel néha hangosabb nevetgélés törte meg az amúgy sem teljes csendet. A beteg arcán látszott,

hogy ropant kellemetlenül érzi magát. Miközben ő kiszolgáltatottan, szinte mezítelelenül fekszik egy tucatnyi fiatal előtt, ők valamiről összesűgnek, és közben mulatnak. A vizsgáló hallgató számára is nehézséget

jelentett, hogy nemhogy a zörejeket, de még a szívhangokat is alig hallotta.

A történetnek több tanulsága is van. Egyrészt, minden orvostanhallgatónak tisztában kell lennie azzal, hogy a pálya, amire készül, nem gyerekjáték, hanem egy véresen komoly élethívás, amelynek során sokszor emberi sorsok múlhatnak majd néhány döntésén. A komolytalan viselkedés egyszerűen lejáratja a betegek előtt az orvostanhallgatókat, és még kevesebb bizalmuk lesz a jövő generáció orvosaiiban, mint eddig.

Másrészt tisztelettel, leheletfinom gyengédséggel kell kezelnünk a beteg intimitását. Nem megengedhető, hogy egy ehhez hasonló vizsgálat alatt komolytalankodjunk. Jóllehet, egészen biztos, hogy az összesűgő hallgatók teljesen más dolgokról társalogtak, mégis a beteg – helyzetéből adódóan – joggal hihette azt, hogy esetleg rajta, egy valós vagy vélt testi fogyatékoságán derülnek. Csak egy pillanatig kellene belegondolni abba, hogy mi mire gondolnánk hasonló helyzetben. Ekkor egy percre elő kellene venni a fiókból a már sokat emlegetett empátiát, meg kellene próbálni beleérezni magunkat a másik ember helyzetébe. De ha beteg még nem is gondolt ilyenre, akkor sem eshetett jól neki, hogy míg ő pucéran fekszik, mások nem figyelnek az ő gondjaira, nem veszik őt komolyan.

A fent leírt magatartás a beteg-orvos bensőséges kapcsolat lábballá tiprása, éppen ezért megengedhetetlen. A beszélgetésnek, a poénoknak, nevetgélésnek is megvan a megfelelő helye és ideje, de amíg a beteggel vagyunk, vegyünk erőt kicsattanó jókedvünkön, és próbáljunk meg komolyan viselkedni, mert valószínű, hogy a szituáció a beteg oldaláról már korántsem ilyen vicces.

HOGY SZÓLÍTSUK OKTATÓINKAT?

Hazánkban az egészségügyi intézményekben, kórházakban, klinikákon és az egyetemen is egy porosz hierarchiarendszer működik. Az oktató vagy orvos tekintélye a pályán eltöltött időtől, de leginkább egyetemi, tudományos fokozatától függ, melyekhez különböző megszólítások tartoznak. Ez sokak szerint nevetséges, sokak szerint nem. Mint minden rendszernek, ennek is megvannak a maga előnyei és hátrányai. Ezek tárgyalása nem tisztem. Mindenesetre, amíg ebben a rendszerben élünk, tisztában kell lennünk a szabályokkal. Napjaink professzorai, docensei mind végigjárták a küzdelmekkel teli életpálya nagy részét, amíg idáig eljutottak. Sokszor kellett végrehajtaniuk olyan utasításokat, melyekkel nem feltétlenül értettek egyet, sokszor kaptak fejmosást esetleg olyanért is, amit nem

ők követtek el. Egy igazi professzori cím mögött igen sokszor nagyon kemény, szenvedésekkel teli életút áll. Egy professzorban soha nem a professzori címet kell tisztelni, hanem a mögötte lévő embert, tapasztalatot, fáradságos munkát. Aki ilyeneken nem ment át, lehet bármilyen magas címe, tudományos fokozata, soha nem lesz igazi professzor.

A tisztelet megadásának egyik legalapvetőbb módja, hogy tisztában vagyunk a megszólított oktató, előadó státuszával. Nagyon sokan rosszul értelmezik ezeket, és ebből helytelen megszólítások szülehetnek. (pl. Prof. Dr. Gipsz Jakab tanár úr stb.) Az egyetemi ranglétra nagyvonalakban a következőképpen épül fel. A rezidensképzés befejezése után a fiatal doktor gyakornokká válik, mialatt a szakvizsga vagy a PhD fokozat megszerzésére készül. Titulusa ekkor klinikai orvos/gyakornok vagy intézeti (esetleg egyetemi) orvos. A szakvizsga vagy a PhD fokozat megszerzése után az egyetemi (klinikai) tanársegédi fokozat következik. Eddig a pontig helyes a „doktor úr/nő” megszólítás.

Ezt követi az egyetemi (klinikai) adjunktusi státusz, melyhez az „adjunktus úr/nő” megszólítás illik. A legnagyobb kavarodást a következő két cím okozza. Az adjunktusi fokozat után a docentúra következik, a titulus ilyenkor: egyetemi docens. A docens szó tanárt jelent. A helyes megszólítás: „tanár úr/nő”. A legmagasabb elérhető egyetemi fokozat: az egyetemi tanár. Az ezzel a fokozattal rendelkező orvosnak a „professzor úr/asszony” megszólítás jár ki. Sokan abban a tévedésben vannak, hogy mivel a cím hordozza a tanár szót, ezért tanárnak kell hívni. Igaz, hogy az egyetemi docens jelentése éppen egyetemi tanár, ám a két megnevezés az azonos jelentés ellenére két különböző fokozatot takar. Az is súlyos tévedés, ha azt gondolom, hogy mivel tanuló vagyok, és engem az oktató tanít, ezért őt „tanár úr/nő”-nek kell szólítani. Az általános- és középiskolában használatos „tanár úr/nő” megszólítás, és a mögötte lévő tartalom egészen más, mint az egyetemen.

Kicsit hasonlatos ez a rendszer a hadsereghez, ahol szintén különböző rangok vannak. Elég érdekes szituáció lenne, ha az őrmestert ezredesnek, vagy a tábornokot tizedesnek szólítanánk.

-Solymos Andor-

Két egyetemista beszélget:

- Ha most kirúgnak, én öngyilkos leszek!
- Hülye vagy, ha én is így csináltam volna velem lenne tele a Farkasréti temető.

A dadogós meg akarja tréfálni a kopaszát:

- T-t-t-te, fi-fi-fi-figyuzzz, me-me-mennyi-i-i-it pe-ee-e-pe-pe-peee-pe-pepepe-eeee-pe-perká-á-á-á ázo-o-o-ool-a - a-a-a fo-fo-fo-borbélyoooo-oodnaa-a-a-ak?

- 500 Ft-ot. Amnyit, mint te egy helyi hívásért.

A pap mise után hivatja Pistike apukáját.

- Igen atyám? - szól az apuka.

- Nagy gond van a fiával. Próbálja neki elmagyarázni, hogy a misebor után azt kell mondani, hogy ÁMEN nem pedig azt, hogy ez MARHA FINOM VOLT, MÉG EGY KÖRT, DE EZT ÉN FIZETEM - hangzik a válasz.

Könyvajánló

Véletlenül emeltem le ezt a könyvet a polcról. Azt hiszem megfogott a borítója (aminek is végeredményben ez a célja-a figyelemfelkeltés). Számomra ismeretlen író volt (ez nem mérvadó, nem tartom magam olvasottnak). Azonban, azt hiszem, (a mai igencsak olvasatlan világban) ritkaság számba megy, ha Émile Ajar neve valakinek ismerősen hangzik. Az 1975-ös Goncourt-díj (francia irodalmi díj) nyertesét titokzatosság övezte már a könyv megjelenése után is, mivel nem volt ismert még saját kiadója számára sem, és a Goncourt-díj bizottság számára sem, mert a díjat nem vette át.

A regény helyszíne egy megvénült örömlány lakásán játszódik, ahol a megélhetésért örömlányok gyerekeire vigyáz. A legfeltűnőbb jelenség a kis Mohammed, kinek származása ismeretlen, akiért hétvégén nem jön el anyja látogatóba, aki úgy tűnik senkinek sem a leszármazottja, akít a gólya hozott talán, de ha ez is történt volna, senki sem hajlandó elárulni neki. Momó -ahogy becézik- ráébredvén tudatára szeretné tisztázni ki is ő, mi is ő. Mivel, ha megszülték, akkor kell, hogy legyen egy anyja, és ha anyja volt, akkor apának is kellett lenni, mert ezen a ponton a természet ferdíthetetlen. A szeretetre éhes "kiskrapek" mindent elkövet, hogy szülőhöz jusson, de mint tudjuk, ez nem ilyen egyszerű. Jeleneteket rendez ott, ahol csak tud, hogy feltűnést keltsen. A koravén gyerek, gyermeki éleslátással véleményt formál a körülötte levő világról, a társadalomról, és erkölcsi kérdésekben is ítélkezik. Csavargásai során jön rá sok életigazságra, amit könyörtelenül a tudunkra is ad. Megismerkedik a szegénynegyed szinte mindegyik kasztjának legalább

egy képviselőjével, barátokat szerez, és szép lassan öregedő dadáját (Rosa mamát) is szemmel tartja, aki egyre rosszabb állapotba kerül. Egyre nagyobb felelősség hárul rá, és egyre nehezebb döntéseket kénytelen hozni, amik csak közelebb viszik a felnőtte váláshoz. A kezdetektől fogva a sorok között megbúvó tragédia bekövetkeztekor, a kis Momó, még gyermeki lelke védekezőképpen a végsőkig próbálja megőrizni boldogsága egyetlen forrását, miközben az irrealitásba menekül.

A mű szépsége, hogy bár a történet egy gyerek szemszögéből íródott, a valóságot teljes mértékben tükrözi. Talán még találób, hogy a nyomorban való vájkálás ilyen könnyedén véve nem is teszi olyan nyomasztóvá a történetet. A kis Momó a politikát, és a többi, nagyoknak való dolgot nem ismervén nyugodtan kimondhatja véleményét, sőt még antiszemitizmusáért sem ítéltetjük el. Mintha a kulisszák mögé engednék valakit, aki látja (láthatja) mi is történik valójában a világban. És bár nem tegnap íródott a könyv, úgy érzem nem sokat változtunk, változtattunk a dolgokon.

Ha ma valaki látja is mi történik, ki az, aki le merné írni? Talán nem véletlen, hogy ez a könyv akadt a kezembe. Ha már az embert elvakítják a reklámszlogenekkel és a tévéből, rádióból folyó hazugságokkal, egy apró kis élményt nyújthatnak még az ilyen könyvek. Vagy egyáltalán a könyvek. Mert olvasni érdemes.

Szóval, ha legközelebb, nem tudod Kedves Olvasó, hogy mit emelj le a polcról, akkor merem ajánlani az Előttem az élet című könyvet (Émile Ajaról) -,Higgyen egy tapasztalt ember szavának!"

Üzenet

a fiókból

Álmaim fűgén szétszaladnak a mindennapok fénylő macskakövein. Egészen olyan ez a pillanat, mintha egy halvány napsugár táncolna a kihalt utcán. Halkan, kimérten, hajlíthatatlanul. Tangót. Hallom a zenét: bánatos harmonikaszó.

Ezek a szavak jutottak a kisfiú eszébe. Nagyanyja bársonysima szavai. Ahogy mesélt a harmonikaszóról, melyet egy kócos utcazenész játszott olyan mélységesen, hogy belészakadt a szíve annak, aki hagyta, hogy megérintse a dallam keserű világát.

Óvatosan húzta ki az öreg komód fiókját. Fiatalsága ellenére nagy gyakorlatra tett szert a szekrénynyitogatásban. Valahányszor bepillantott ebbe az antik bútordarabba, mindig újabb és újabb titok várt felfedezésre. Évtizedes múltú halcsont fésű, melybe a mester beleálmodta lelkének legfinomabb redőit; nem csoda hát, hogy a rakoncátlan hajtincsek boldogan kisimultak érintésétől. Őrizte a nagymama dús, őszi illatát. Egyszer kezébe került egy megsárgult levélpapír, melyet nagyapja írt még a frontról. Akkor érte a halálos találat, amikor e levél sorait rajzolta Kedvesének, vágyódó, sóvár szívvel. Orvul támadt rá a halál. A papírt ellepték vércseppjei: csupa virágszirom és szív alakú vérlenyomatok. Mintha ezekkel a kis rajzokkal próbálta volna elmondani mindazt, amire a zsugori idő már nem hagyott lehetőséget. Szív a szívnek, virágszirmok a felejtésnek és a sírhantoknak. Nem is csoda, hogy nagyanyja egyetlen levélként őrizte ezt, vérszín, könnyszagú nehéz szalaggal átkötve.

A fiú sokáig kibontani sem merte. Olyan hatalmas, riasztó szárnycsapások verdestek a szív utolsó sóhajai felett. Aztán egyszer, kamaszsága derekán győzött a kíváncsisága, és a nagymama szomorú igen szava után feloldotta a szalag elgémberedett szorítását. Tekintete tengerszemeiben lassan feloldódtak a betűk, és szavakká kovácsolódtak. Hangosan olvasta, hogy az ajtónak támaszkodó idős alakhoz is eljussanak a mondatok: „Kedvesem! A napokban, a fegyverropogástól nyugtalan lövészárkokban hallottam egy történetet, melyet le kell írnom Néked, nehogy elveszen, nehogy ne tudjam elmondani, továbbadni. Hogy legyen egy közös történetünk, mely a viszontlátásig életben tartja a reményt. Fogadd hát szeretettel: Egyszer egy férfi magához hívta a legjobb

barátját. Ketten álltak a ház belső szobájában, a ruhásszekrény mellett. A férfi kihúzta a szekrény legfelső fiókját, azt, ahol a felesége a fehérneműit tartotta. Egy különlegesen szép papírba csomagolt tárgyat vett elő, és barátja felé fordult: –A feleségem négy-öt éve vette ezt a páratlanul szép fehérneműt, amikor közösen Párizsban jártunk. Egy különleges alkalomra szánta. Azt hiszem – folytatta halkan –, ez a mostani éppen jó lesz. Csendben az ágyhoz lépett, kibontotta a csomagot, és a felfénylő selymet odatette a ruhák közé, melyben az imádott Nőt másnap eltemették.

Valamit megérttem – folytatta levelét nagyapa –, nem lehetnek zsugori módon összekuporgatott pillanataink, melyeket a jövőnek számunk, a jelenben kell élnünk, mindent kimondva és mindent megadva, hiszen nem tudjuk, mikor szakad el életünk fonala...”

A következő szó olvashatatlan vonalba csuklott el. És alatta már csupán a különös formájú vércsepp, mint színevesztett pipacsok a kora nyár lángoló rétfjein.

A kamasznak ölébe hullottak kezei. Hallotta nagyanyja elfojtott sírását, és szeme sarkából látta a rázkódó, meghajlott nőalakot. Arcán végigfutott egy könnycsepp, majd ráhullott a levélpapírra, egy vércseppre, ami néhány pillanatra elevenen felizzott. A délután különös, feltörhetetlen csendben múlt el, csak a búcsúzás előtti percekben szelídült beszédesebbé.

A fiú sok mindent megértett, mindaddig megfeythetetlen pillanatokra hullott a felismerés verőfénye. Már nem vállalt osztályrészt családjával, kik hóbortosnak tartották a nagymamát, amiért olykor egészen hétköznapi pillanatokban ünneplő ruhát húzott, pedig csak a postára sétált el komótosan. És már az sem lepte meg, ha egy szürke délutánon a rusztikus uzsonna mellé a legszebb kristály poharakból itták a kiváló vörösbort. Megértette nagyanyja hosszú, türelemmel viselt özvegységét is, hiszen volt egy közös történetük, melynek ereje kitar a viszontlátásig.

A fiú a reggeli készülődés közben még elmerengett kicsit a tükör előtt, aztán úgy döntött, az ing legfelső gombját mégsem gombolja be. Indulás közben édesanyja kérdő tekintetére – hogy miért a legszebb ingjét húzta fel? – egy pajkos mosoly kíséretében felelt: – Hiszen ma ünnepnap van: hétfő...

-vj-

j.vancsodi@freemail.hu

Rejtvény-fejtvény

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19				
K	A	K	A	S	E	R	S	E	M	P	A	R	A	V	A	N	E	K				
20	ü	T		21	P	A	R	A	R	T	O	R	T	A	K	A	T	O	V	A		
25	L	L	E	R	R	Z	E	i	N	R	i	K	N	T	G	A	R	A	J			
34	H	A	G	O	K	E	R	Z	E	D	M	A	G	A	D	A	J	E	L			
37	O	N	D	O	K			41	42	P	A	T	A	L	P		46	A	R	E	N	A
48	N	T	O	L	L	A	T	O	G	A	P	I	E	T	L	M	L	P	N			
57	i	E	N	K	A	P	E	M	G	R	A	T	T	E	T	E	M	E	P			
66	A	S	K	Ö	V	E	T	K	O	R	P	A	N	A	S	Z	E	L	F			
77	S	Z	E	R	E	T	O	i	D	O	V	A	S	H	E	N	T	E	S			
82	O	K	O	R	O	P	A	T	A	I	T	E	M	F	E	L	T					
92	P	i	R	O	S	K	A		93	94	E	L	F	O	G	M	Ü	L	N	i		
96	i	V	A	T	S	A	R	T	A	Z	L	O	K	A	I	E	T	O	N			
105	P	A	R	N	A	F	A	I	R	M	A	R	A	D	I	P	A	R	T			
112	A	R	A	D	V	A	T	D	A	L	T	A	T	O	L	A	B	D	A			

Kedves rejtvényfejtő bajtársak, a Confabula egy újabb számát forgatjátok a kezetekben és a hozzá tartozó átlagos rejtvényt. A megfejtés talán mondhatom egy örök érvényű igazság. Jó fejtőrést:)

Vízszintes: 1.: A szemétdomb öre; 6.: Én értem el; 11.: E mögött öltözködhetsz át; 18.: Kő hasító eszköz; 20.: A kezét a fejed irányába gyorsítja; 21.: A paradicsom csutkája!; 22.: Ezt fizeted ki a kasszánál; 23.: A szülinapodon gyertyák is állnak rajta; 24.: Fegyveres szolgálatot teljesítő ember; 25.: Dupla ló!; 26.: Ebben áramlik a vvt.; 27.: Némán ráz!; 28.: Értelmiségi Ingyen Ne dolgozz!; 29.: Másképpen, sír; 31.: Az utolsó néma kenet!; 32.: Pharynx; 34.: A megfejtés első része; 35.: „A”

betűs női név; 37.: A hímveszőn távozó váladék egyik komponense; 40.: Egy régi kert eleje!; 42.: Növényből készült cipőaljzat; 46.: A gladiátor küzdelmek helyszíne is; 48.: A nitrogén vegyjele; 49.: Valakinek az író eszköze; 52.: Az ókori Rómában viseltek ilyet; 53.: Angol pite; 54.: Néma telem volt!; 55.: Lomha Főka Nem eszik!; 57.: A jód vegyjele; 58.: Dél-Amerikai őslakos; 60.: A peccenyéből az első falat!; 61.: Megviccel; 62.: Halott test; 64.: Az epe első csepje; 66.: Földet kiemel; 67.: Halkan, valaki mögött settenkedik; 69.: Betegség; 71.: A szóban kifejeződő fájdalom; 76.: Tünde; 77.: Csak testi szerelmet nyújtó ember; 79.: A negyedik dimenzió; 80.: Fe; 81.: Mészáros; 82.: Történelmi kor; 86.: A rohanás első lépése!; 87.: Mezőgazdasági tároló helység; 88.: Angol tétel; 90.: Gondoskodik; 92.: A mesében a farkas majdnem megette;

93.: Az abc negyedik betűje; 94.: A megfejtés harmadik része; 96.: Kopott Tivadar!; 98.: Néma tusa!; 100.: Angol művészet; 102.: A Zebra Lomhán Legelt; 103.: Angol levegő; 104.: A tonhal fejel; 105.: Álomra hajtod pici buksid ezen a tollas szöveten; 107.: Egyenlő esélyeket teremt; 108.: Bunkó; 110.: Angol rész; 112.: Tizenhárman végeztek ki ezen a helyen; 113.: A Roma közösségben ő a Főnök; 114.: Kocsmá; 116.: Pöttyös, levegővel telt játék.

Függőleges: 1.: Külföldi; 2.: Egy elstüllyedt világ; 3.: Zsírban oldható vitamin; 4.: Kicsi; 5.: A kalapáccsal volt együtt valamikor; 6.: Ilyen a látás is; 7.: Nincs semmi dolga; 8.: „D” fajta köret, hiányosan!; 9.: Pici földönkívüli; 10.: Német gyilkosság; 11.: Fantasztikus; 12.: Allergiát okozó pók; 13.: Rendfokozat; 14.: „X” is van belőle; 15.: Metélt hús; 16.: Túl; 17.: Német észak; 18.: Nem teljesen béna!; 19.: Üst; 26.: Csillagos szokott lenni; 29.: A megfejtés második része; 33.: Névelő; 35.: Német hadsereg; 36.: E/1; 38.: A maffia vezére; 39.: Állat tartásra használt épület; 42.: Kínai név; 43.: Kopasz; 44.: Kevés liter!; 45.: Angol háziállat; 47.: Érzi, hogy lüktet a

szíve; 50.: Rövid szolmizációs hang!; 51.: Angol majom; 52.: A ház teteje; 53.: Csupás; 54.: Meleg ital; 56.: Beszámoló; 59.: Horrorfilm is készült geometriai alakjáról; 63.: Feldarabolt; 65.: Postai Feladvány, Sürgős!; 66.: Föld kiemelésére szolgáló eszköz; 67.: Földműves eszköz vége; 68.: Rímekbe foglalt gondolat; 69.: Koreai autómárka; 70.: Vörös; 72.: Dupla névelő; 73.: Néma nasi!; 74.: Üresség; 75.: Csendes zene!; 78.: Állról leelőző zsirlebernyeg; 80.: Kikérdez; 81.: Begyógyult mély vágás; 83.: Türelemmel várja a sorát; 84.: Angol vagy; 85.: Német piros; 87.: Spenót; 88.: Kék sapkás katonák; 89.: Hátrafele indul el az autóval; 90.: Lyukat vág a falba; 91.: Ez van a tolladban; 92.: Dohányzó eszköz; 93.: Ebből készül a tejbepapi; 94.: Rákérdez valamilyen tárgyra; 95.: Lásd függőleges 17-es; 97.: Menyasszony; 99.: Maró anyag; 101.: Tudod, hírszen Dadogok!; 103.: 25%; 106.: Csendes nád!; 107.: Magas növény; 109.: Az illem első lépcsője!; 110.: Az első pár paraszt!; 111.: Az ABBA két tagja!; 115.: Megint egy névelő.

-linkzo-

ELŐADÁSOK
2004. április-június

MINDENTUDÁS EGYETEME

ÁPRILIS	5.	BORSOS ANTAL	A nemek kialakulásának zavarai az emberben
ÁPRILIS	19.	BÁN ZSÓFIA	Van-e az irodalomnak neme?
ÁPRILIS	26.	ÁDÁM VERONIKA	Mindennapi kenyérünk, mindennapi kalóriánk
MÁJUS	3.	IVÁN LÁSZLÓ	Öregedés: Örök Ifjúság?
MÁJUS	10.	HORVÁTH IVÁN	Balassi Bálint és a számítógépes irodalomkutatás
MÁJUS	17.	BESZNYÁK ISTVÁN	Az emléddaganatok diagnózisa és kezelése
MÁJUS	24.	KONDOR IMRE	Bank és kockázat
JÚNIUS	7.	ROSKA TAMÁS	Info-bionika és érzékelő számítógépek
JÚNIUS	14.	DETREKŐI ÁKOS	A gömbtől a geoidig - A Föld és az űrkutatás

Az előadások helyszíne: Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem informatikai épülete, Bp. XI., Magyar tudósok körútja 2/B. Az előadások 19.30-kor kezdődnek, a teremajtókat 19.15-kor nyitjuk.

További információ: 4311-606

Jelentkezés és regisztráció: www.mindentudas.hu

www.mindentudas.hu

IE FÉNI!

EGÉSZSÉGÜGYI FELSŐOKTATÁSI NAPOK
2004. MÁRCIUS 22-27.

